

PRÁZDNINY

(Kompletná trilógia)

Autor: J. Bokor

Poznámka: Všetky postavy v tomto diele sú vymyslené. Akákoľvek podoba so skutočnými bytosťami, či udalosťami je čisto náhodná. Príbeh sa odohráva o prázdninách v rokoch 1990, 1991 a 1992 a niektoré uvedené fakty nie sú bližšie overované (napr: či v 92-om bol u dievčat populárny Edward Furlong, či v rokoch spomínaných dzedkom z Píščan naozaj nebolo krumpel a podobne). Inšpiráciou mi bol život a len život, motiváciou zas moji poslucháči bez ktorých by toto dielo asi nebolo vzniklo. Takže týmto im všetkým naozaj ďakujem.

PRÁZDNINY S UJOM LACOM

Deň prvý

Jedného krásneho dňa sa u nás zjavil ujo Laco. Mamička sa tomu veľmi začudovala, ale ja som si pomyslel, že už bolo načase, aby sa ukázal, ved' som o ňom nevedel cez päť rokov. Chvil' u sa s mamičkou rozprávali v obývačke, potom sa dostavil do detskej, kde som sa práve hral s vláčikmi na železničné nešťastia a spýtal sa ma, či nemám chuť s ním stráviť pár dní. Na to som len čakal. Práve začali prázdniny a ja som sa bál, že ich celé presedím doma.

Nuž čo, ved' všetci moji kamaráti sa mi kamsi vyparili. Stachovcov pozvali ich americký príbuzný do Ameriky. Voloďa si to užíva na Jadrane. A Ferko tu už tiež nie je, lebo jeho fotrík spreneveril nejaké podnikové peniaze a tak sa rozhodol vziať celú rodinu na trvalú dovolenku na Bahamy. Nuž, niekto sa má.

A tak som sa ani nespýtal, kam to vlastne pôjdeme a hneď som so všetkým súhlasil. Mamička tým nebola moc nadšená. Hlavne ju trápilo, že nemám dostatočne veľa čistých trenírok. Ale snažil som sa ju ukl'udniť prehlásením, že sa budem snažiť udržiavať si veci v čistote a keby aj nestačili, tak mi ujo Laco iste rád požičia nejaké vlastné. Horšie to bolo s pižamom. Doma som spával v kadejakých handrách a mne to vcelku neprekážalo, ale mamička si aj z toho robila veľkú hlavu.

Hneď ako som sa pobalil, sme vyrazili. Prekvapilo ma, že ujo Laco má také super fáro. Ale vraj ho kupoval nejak s druhej ruky, či ako a nedali mu k tomu kľúče. Naštartoval to teda dajakými vytŕčajúcimi drôtikmi. Až tam mi povedal, že má nejakú chalupu v Rakúsku a že tam strávime nejaký ten týždeň. Ale predtým musí zameniť nejaké šilinky. Hovoril mi, že bankám moc nedôveruje a tak sme ešte skočili k jeho kamarátovi, ktorý býval v jednej cigánskej štvrti. Ja som ostal v aute, lebo Laco mi sľuboval, že to bude len na chvíľku. Dokonca aj motor nechal bežať. Hneď ako sa ocitol zasa v aute sme vyrazili. Ešte zo zadného okna som si všimol, ako ten kamarát vybehol von a hodil po nás šutrom. Netrafil sa, načo Laco zamrmľal čosi o tom, aký sú dnes ľudia nevďačný a šiel k hraniciam.

Ako sme sa tak približovali k colnici, začal sa Laco potiť. Myslel som si, že mu je horko, ale keď som chcel otvoriť okno, okríkol ma. Až keď k nám pristúpil usmievavý colník, spustil si na svojej strane okienko a podal mu pas. Snažil sa tiež tak pribľbo usmievať, ale nejak mu to nešlo. Colník pozrel na pas, pozrel na Laca, opäť pozrel na pas, na mňa, ešte raz na pas a

ešte raz na Laca. Laco stratil farbu. Colnik sa už neusmieval, ale tváril sa stále pribľbo. Vrátil Lacovi pas. Prekvapilo ma, že som v ňom registrovaný ako jeho syn.

Až za rakúskou colnicou sa Lacovi vrátila farba. Po chvíli začal byť zasa vtípný. Ale to ho prešlo, akonáhle zistil, že ideme už len na benzínove výpary a benzín je tu kurevsky drahý, ako sa vyjadril. Taktiež nebol nadšený mojou náhlou túžbou po nanuku. Povedal mi, že ak sa vyseriem niekde, kde sa za to neplatí, tak o tom nanuku môže uvažovať. Moja vidina senzačných prázdnin s ujom Lacom sa začala rozplývať.

Keď sme natankovali ten kurevsky drahý benzín, pohli sme sa zasa ďalej. Začínal ma prepadať hlad. Našťastie mamička na túto moju potrebu nezabudla a napakovala ma jedlom minimálne na tie dva dni. Laco bol zasa zhovorčivý. Zapálil si cigaretku a pochváľoval si ako sa ten deň nádherne vyvíja. Pravda už sa zvečerievalo a tá jeho chalupa nikde. Až keď sa zotmelo a dorazili sme do takej malej dedinky učupenej v hlbokom údolí Laco zastavil kúsok za ňou, vzal si baterku a povedal, že pôjde pohľadať tú našu chalupu.

Dlho sa nevracal. Už som si myslel, že ho prepadli vlci a začínal pomýšľať na to, čo si počnem, keď sa Laco vrátil a oznámil mi, že svoju chalupu konečne našiel. Chvíľu hľadal v priehradke auta a potom sa už len ozvalo: "Boha, ja som tie kľúče zabudol v Blave!". Pozrel na mňa, ako keby vo mne hľadal nejaké riešenie.

Spolu sme sa vydali k tej chalupe. Stála dost' osamote v lese, ale bolo vidieť, že je perfektne udržiavaná a musela stáť Laca majlant. Laco na mňa pozrel a sprisahanecky sa spýtal: "Tak čo, od ktorého okna to vezmeme?".

Netušil som, čo zamýšľa, pokiaľ nevzal kameň a nešmaril ho do najbližšieho okna. Hneď na to sa vrhol do hustého lesného porastu. Keď sa dlhšie nič nedialo, zas vyšiel. Vysvetlil mi, že sa bál prípadných bezdomovcov. Najprv som si myslel, že taká rozvinutá krajina, ako je Rakúsko snáď žiadnych bezdomovcov ani nemá, ale nakoniec som usúdil, že Laco to vie asi lepšie ako ja.

Vliezli sme teda do chalupy tým rozbitým oknom, Lacovi chvíľu trvalo kým si spomenul, kde je spáľňa, ale potom sme po vyčerpávajúcom dni hneď zaľahli a spali celú noc jak zabitý.

Deň druhý

Ráno šiel Laco do obchodu doplniť zásoby, lebo naša chladnička zívava prázdnotou. Ja som zatiaľ preskúmal celú chalupu a prišiel som na to, že tu

ani veci na oblečenie nie sú. Takže s tými trenírkami to bude ťažké. Ale niečo snáď vydržia. Keď sa Laco dlhšie nevracal, dojedol som tie mamičkiné zásoby. A šiel pozerat' telku.

Kecalo sa v nej po nemecky, takže som nerozumel ani slovo, ale zrovna boli správy, ukazovali tam nejaký havarovaný tanker, kdesy pri Bahamách. Ukazovali tam aj tie zasvinené pláže. Ferko s rodinou si určite takúto dovolenku nepredstavoval. Tak im treba. Keby sa živili poctivou robotou, ako ujo Laco, tak by sa im to iste nestalo. V každom prípade by nemali na tú dovolenku na Bahamách a namiesto kúpania sa v čiernom mori, by sa kúpali v tom našom čiernom Dunaji.

Potom bol Tom a Jerry, normálne nové diely, ktoré nemal na videu ani strýko Karol. Potom sa vrátil Laco s nákupom. Hneď si vyložil plechovkové pivo, sadol pred telku a zapálil si cigaretku.

"Takto si predstavujem správnu dovolenku", povedal a vyfúkol obláčik zadúšajúceho dymu. No to bolo síce pekné, ale ja veru nie. Chvíľu som akože s ním pozerel telku. Dávali zrovna takú hovadinu, Dallas sa to tuším volalo. Furt sa tam nič nedialo. Keď som už strácal nervy, tak som sa ho spýtal: "A nepôjdeme aspoň na túru?". Na čo mi odpovedal: "Nie ty debil. A poznáš to tu?".

A tak sa ukázalo, že ani Laco to tu nepozná. Začalo to vypadat' tak, že nielen Ferkovi sa nepodarili prázdniny. Boli sme síce v Rakúsku, v nádherných horách, ale čo som ja mal z toho? Rozhodol som sa, že si aspoň preskúmam okolie našej chalupy, nakreslím si mapu a potom na strategicky výhodných pozíciách rozostavám nejaké pasce. Ale len čo som sa trepal rozbitým oknom von, už tu bol aj Laco, ktorý mi visvetlil, že v okolí je veľa hladných vlkov a že keď sa nudím, budem robiť obed.

"Ale ja nič neviem.", bránil som sa.

"Kúpil som mrazené hranolky. To iba prdneš na olej a trochu priškvaríš. Návod máš na sakli."

A tak som sa zhostil tejto neľahkej úlohy s bojovným nadšením, že sa aspoň niečo naučím. Pravda, stávanie pascí by bolo zaujímavejšie, ale tie môžem robiť poobede.

Z mrazáka som vybral hranolky. Akože to bolo? Návod je na sakli? No, čosi tam bolo, ale asi po nemecky. Laco spomínal nejaký olej, ale ten som v chladničke nenašiel. Tak som sa ho spýtal, čo ďalej. Z obývačky sa ozvalo: "Do riti, olej som zabudol.", po chvíli: "Masť tam není?"

"Ja... Ja neviem. Ako sa povie masť po nemecky?"

"Kurva."

"Tak také tam není."

"A čosi ako maslo?"

No, čosi ako maslo tam bolo.

"Tak to roztop na panvici a urob tie hranle."

Pochvíli som sa spýtal.

"Ale to nejde roztopiť."

"Kurva, čo si to tam šmaril?"

Hneď potom sa dohrmel s dvoma otvorenými plechovkami od piva do kuchyne.

"Šak to smrdzí jak tvaroh."

"Ja som si najprv myslel, že je to len po záruke."

Laco sa vrhol k chladničke, aby ešte zachránil existenciu obeda. Nakoniec sme mali párky. Jedol som mľčky. Laco si to všimol.

"Nič si z toho nerob. Ten tvaroh tam už bohvie koľko trčal. Ešte dobre, že si do toho nešmaril aj tie hranolky."

No nedojalo by vás to? Ujo Laco bol proste super. Aby som sa mu odvdľačil, rozhodol som sa porobiť okolo chalupy pasce na tých vlkov, o ktorých mi vtedy vravel. Ale poobede bol Kit Rider, takže som sa do toho vrhol až potom. Okrem toho Laca premohla únava a zaspal pred telkou. To je hrozné. Tí dospeláci už dnes nič nevydržia.

Takže som to náležite využil. Na povale som našiel nejakú starú sekeru a nejaké handry, ktoré som využíval ako spúšťačie mechanizmy. Princíp bol jednoduchý. Kto nejako zavadí do napnutých zdrapov handier previazaných jeden za druhým, spôsobí tým spadnutie nejakého konára z blízkeho stromu.

Laco sa už do večera však neprebral. Siahnutím na jeho krčnú tepnu som sa presvedčil, že ešte žije, i keď smrad okolo neho mohol byť varovaním, že sa mu posmrtné uvoľnili črevá. Ale ako sa teraz zdá, črevá sa môžu uvoľniť aj pri celkom inej príležitosti.

Povznesený dobre prežitým dňom a tým, že som sa dnes zasa naučil niečo nové som spokojne zaspával.

Deň tretí

Ráno vstal Laco vo veľmi mizernej nálade. Ako prvé sa ma spýtal: "Nemáš nejaké čisté trenky?"

Pravda, čisté trenky som ešte mal, ale ani jedny by Lacovi neboli dobré.

"Tak dostaneš bojovú úlohu číslo dva. Vyperieš mi trenky."

Ako bojová úloha mi to zrovna nevoňalo, ale Laco vyzeral, akoby si to bol práve rozdal so Švarcenegrom a tak som pre istotu poslúchol. Laco sa zasa posadil pred telku.

Pri pohľade na posrané trenky a zistení, že sa v Lacovej chalupe nachádza aj automatická práčka, som dlho neváhal a šmaril trenky do bubna. Teraz tam bolo také kolečko s číslami od jedna do desať. Keďže Lacove trenky boli veľmi posrané, natočil som to na desiatku. A už len spustiť. To sa tuším robí týmto dzindzíkom. Ej, mamička by bola na mňa iste hrdá.

Práčka sa rozbehla. A vtedy ma to napadlo. Aký tam dám prach na pranie? Horúčkovito som poprezeral celú kúpelku, ale nič som tam nenašiel. Ale ja som sa vynašiel. Rozdrobil som svoje mydlo a vrazil do práčky. Ale stále tu čosi nehralo. Keď sa perie, nemá byť v tom bubne aj voda? Začínal som tušiť príuser.

Na čelo mi vyrazil studený pot. Boli to Lacove jediné trenky. Musím ich zachrániť. Bubon sa divo krútil, ako to zastaviť? Tlačítko, ktorým som to spúšťal nefungovalo. A tak som sa pokúsil otvoriť dvierka. Šlo to ťažko, ale napokon som ich dajako vylomil. Keď som si Lacove trenky stiahol z hlavy, videl som, že sú stále zasrané. Ale aspoň boli celé.

Bubon sa stále krútil jak blbý. Potom som prišiel na spásonosný nápad. Vytiahnem to z prúdu. Hneď som vytrhol šnúru zo zástrčky. Zaiskrilo to. Hneď na to sa ozvalo z obývačky: "Kurva, čo sa deje?". Zistil som, že asi vypli prúd. Využijem to teda vo svoj prospech.

Začal som Lacovi visieť'ovať, prečo som nemohol doprať v práčke jeho trenky, kvôli výpadku elektriny.

"Šak to vyper v rukách."

"Ale ako, keď tu nie je žiaden prach na pranie?"

"Použi na to svoje mydlo."

"Ehm... To som asi volakde stratil."

Laco sa vrátil do kúpelky. Vtom sa ozvala rana. Čosi ako zaprašťanie mohutného konára. Jedna moja pasca bola aktivovaná. Vybehol som z kúpelky k nášmu rozbitému oknu. Nahatý Laco ma nasledoval. A uvidel som čosi hrozné. Môj spúšťací mechanizmus síce mal aktivovať len taký malý konárik, ale ten spadol na také uschnuté hovado a to sa zrútilo zrovna na to auto pod ním. Tá prerazená strecha iste majiteľa nepoteší. Ostatne majiteľovi už pomaly dochádzalo, že sa jedná o dielo nejakého sabotéra.

Laco zbledol. Rýchlo sa narval do jedných mojích trenírok a s bolestným úškl'abkom na seba súkal nohavice. Vtom majiteľ bývalého mercedesu objavil rozbité okno a v ňom Laca. Laco na mňa zaskučal iba: "Padáme." a už si to namieril na opačný koniec chalupy. Cez otvorený oblok sme opustili barák. A veľkým oblúkom sa vydali k nášmu autu.

Najprv som si myslel, že zamierime priamo na políciu, ale Laco len jachal čím ďalej preč od miesta činu. Začalo sa vo mne rodiť podozrenie, že tá chalupa Lacovi nepatriła.

Až po dvoch hodinách zastavil, ale aj to len preto, aby si vyzliekol tie moje trenírky. Pri tom dúfal, že to na ňom nenechá trvalé následky. Ja som myslel len na tie jeho, ktoré sa mi nepodarilo včas vyprať. Bohvie, či ich ten pán s mercedesom vôbec vráti.

A potom sme šli ďalej. Nevieam kam, len bolo to stále Rakúsko. Na ďalšej prestávke Laco rozmýšľal, či si za pár drobných, ktoré našiel vo vrecku nohavíc má kúpiť nové slipy, alebo niečo na zahryznutie. Vyhralo to jedlo, chvalabohu, lebo už som zdochýňal od hladu, ako hovorieval Laco.

Ale čo ďalej? Už žiadne peniaze, žiadne doklady, takže sa nemáme ani jako vrátiť do vlasti. Vyzeralo to s nami veľmi biedne. Ustráchaný o svoje ďalšie životy a hladný, sme v ten večer veľmi ťažko zaspávali v Lacovom aute, ktoré vlastne tiež nebolo jeho. Laco ho vrazil poza hustú zeleň, aby nás nebolo vidieť a uložili sme sa k spánku. Ráno je predsa vždy múdrejšie večera.

Deň štvrtý

Ráno sa ukázalo, že Laco včera to auto vpichol do živého plota a my sme teraz u niekoho na záhrade. Keď Laco pochopil závažnosť situácie, hneď prestal bohovať, že prečo ho tak skoro budím a vyrazili sme ďalej.

Ďaleko sme ale nedošli, lebo nám došiel benzín. Laco sa div nerozplakal. Pospomínal všetkých svätých a pýtal sa pána Boha, že za čo ho to tresce. A pán Boh asi pochopil, že to trochu prehnal a tak bol k nám milostivý. Poslal nám po cestičke, na ktorej sme postávali dvoch zhúlených hipíkov, ktorým Laco predal to naše fáro za 55 šilingov. Viac totiž nemali.

Kúpili sme si za to nejaký ten chleba a kopec konzerv. Ešte nám aj čosi ostalo. Darmo, tvrdá mena je tvrdá mena.

Laco vyhlásil, že ďalším bodom programu je kurz na prežitie v divokej prírode. Na mape, videnej niekde v nejakej dedine, kde sme nakupovali tie konzervy, vytýčil našu dnešnú trasu. Ja teda neviem, ale tridsať kilometrov vzdušnou čiarou prekonať za jediný deň sa mi predsa len javilo trochu veľa. Ale Laco už vykročil istou nohou a plný entuziazmu po tej našej vytýčenej trase.

Spýtal som sa ho, po akej značke že to pôjdeme, ale on povedal, že po nijakej a že už to má dobre premyslené, stačí len ísť rovno za nosom a tak nemôžeme zabľúdiť. A tak sme sa predierali väčšinom porastom pripomínajúcim brazílske pralesy, potkýnali sme sa o korene starých stromov, brodili sme sa vysokánskou trávou. K doplneniu brazílskej atmosféry sa nám do toho spustil pravý tropický lejak.

"No ja to serem.", ozvalo sa z Laca. Ale nemohol si pomôcť. Celý premočený sme šlapali ďalej. Šlapali sme až kým lejak neustal a nevykuklo znova slniečko.

"Boha, ako to, že tam ešte niesme?"

Snažil som sa mu vysvetliť, že tridsať kilometrov sa predsa nedá spraviť za dve hodiny. Na to sa na mňa divne pozrel a povedal: "Tridsať kilákov? Akých tridsať kilákov?"

"No to, čo si ukazoval na tej mape, je tridsať kilometrov."

"A kurva."

Chvíľu zvažoval túto novú informáciu.

"A vieš to iste?"

"No, pozrel som sa na mierku a..."

"Dobre, tak teda zmena plánu. Na dnes už stačilo. Musíme sa usušiť a pripraviť na nocľah."

Laco si vyzliekol mokré nohavice, pod ktorými samozrejme nič nemal, prevesil si ich cez taký konár a sám si sadol na taký pník. Ja som si sadol na taký kopček vedľa neho. Chvíľu sme obaja významne mlčali. Túto idylku naplnenú krásnym trilkotom lesných vtáčkov a vôňou nedotknutého lesa náhle prerušilo Lacovo obľúbené: "A kurva!", pričom vyskočil, ako keby ho vystrelili.

Keď som si všimol, že je obsypaný mravcami, začal som sa mu smiať. Ale to ma prešlo, akonáhle som zistil, že na tom mravenisku vlastne sedím ja. Potom sme sa do večera zbavovali tej čiernej pakáže. Noc bola chvalabohu teplá a nepršalo.

Deň piaty

Práve sa mi snívalo, že ma víta babkin pes Dunčo, keď som zistil, že ma namiesto Dunča obľizuje nejaký diviak. Zvrieskol som a utekal som práve opačným smerom ako ten diviak. Aj Laca to prebralo.

"Čo sa tu kurva robí?"

Keď som mu popísal, čo sa stalo, oboril sa na mňa: "To si ešte nevidel diviaka?"

Ja som mu na to, že takto zblízka ešte nie.

Raňajky sme mali skromné. Po nich sa malo ísť zasa ďalej. Len bol problém, že sme si nepamätali, odkiaľ sme to vlastne prišli. Laco čosi zahundral, že pôjdeme na sever, ktorý bude určite tým smerom, kam zdrhol ten diviak a tak sme šli.

Po dvoch hodinách nám cestu skrížila rieka, čo bolo dobre, lebo aspoň sme zistili, že sa nevraciam.

"To prebrodíme.", riekol Laco a už sa aj dral do toho hučiaceho živlu. Akonáhle sa však jeho chodidlo dotklo priesračnej vodnej hladiny, jeho tvár dostala ťažko opísateľný výraz, postihnutú nohu mu okamžite vystrelo a Laco sa takmer celý zrúbal do vody. Avšak majstrovsky to vybalansoval a ešte stále sa priblížilo škeriac odskackal do bezpečnej vzdialenosti, kde si počal postihnutú nohu masírovať.

Pochopil som, že prebrodenie horskej bystriny veru nebude ľahké. Keď Laca prešli kľče, zasypel: "Spravíme si brod. Dones nejaké balvany."

Ale jediné balvany na okolí boli práve v rieke. Skrátka na nič vhodného som počas svojej prieskumníckej cesty nenarazil. A tak sme začali do vody hádzať všetko, čo nám prišlo pod ruky. Konáre, trávu, hlinu, nejaké kosti, skrátka všetko, čo sa dalo. Po štvorhodinovej nepretržitej práce na brode sme sa konečne dostali až do jednej pätiny šírky vodného toku. A boli sme zmorený jak svine. Ako sme tak prudko oddychovali, oblohu preľal blesk.

Naše oči sa rozšírili desom. Opäť dážď? Opäť máme byť zmáčaný prúdami vody? Laco vyskočil a hotovil sa zhotoviť čosi ako striešku. Nápad to bol dobrý, ale prišiel trochu neskoro.

Vedľa nás sa rozlialo oslepujúce svetlo, ktoré bolo doprevádzané takým rachotom, že nás to takmer skosilo na zem. To bolo iste blízko. Mohutná uschnutá borovica na druhej strane sa sklátila cez rieku a zničila našu štvorhodinovú prácu.

"Kurva, tak my sa s tým štyri hodiny sereme a teraz to vyrieši jedna poondiata borovica."

Nato sa Laco zahľadá hore a prenesie: "Vďaka Bože za tých hipíkov a teraz za ten blesk."

Až teraz som si uvedomil, že Laco je vlastne nábožensky založený človek. Spýtal som sa ho, či je to naozaj tak. Odvetil mi: "Jasné, bez takého Pána Boha to nejde. Ale keby sa tým bleskom trafil o pár metrov ďalej, tak by som mu na tom druhom svete rozbil hubu."

Po borovici sme prešli na druhú stranu a do večera pokračovali v pochode. Šťastné náhody nás neopúšťali. Pred večerom sme ešte našli v pytlackej pasci lapeného králiku a tak sme si ho večer chceli upiecť. Ale ako založiť oheň?

"Kurva, Bože, čo je s tým bleskom?"

Snažil som sa mu vysvetliť, že aj Boh na to potrebuje búrku, lebo inak by sa mohol prezradiť neveriacim ateistom.

Laco schytil nejaké dve drierka a začal ich o seba zúrivo trieť. Popri tom mi visveľoval: "Ak je trecia sila moc veľká, tie drierka sa chytia a budeme mať oheň."

Pravda, čosi na tom asi bolo. Už aj v škole som čosi podobné počul, ale ako som tak pozoroval Laca, tak som tomu nejak prestával verieť. I keď Laco sa iste zahrial, v tváry bol celý červený, fučal jak parná lokomotíva, ale ohňa stále nikde. Tie drierka s vypätím všetkých svojich síl drgľovali asi štvrť hodinu. Potom ho to prešlo.

"No ja to serem.", povedal a vytiahol naše posledné konzervy.

Deň šiesty

Ráno nás na šťastie nikto nebol pozrieť, len teda kostričku toho nášho králiká sme objavili o pár metrov ďalej ako sme ho zložili. Hneď ráno sme sa dostali do nejakej dediny. Laco povedal, že bude treba nakúpiť ďalší chleba a ďalšie konzervy. Dedina sa ešte len prebúdzala, keď sme sa dostali do samošky. Laco pri pokladni vytasil tie svoje šilingy, ale predavačka sa naňho len divne pozrela a rýdzov češtinou nám riekla: "Tady jste prosím ještě v Čechách."

Vypleštili sme na ňu oči pre zmenu teraz my. Museli sme asi nejakým nepochopiteľným spôsobom prejsť hranicu. Ale Laco neostal v pomykove.

"Ale šilingy beriete, nie?"

Blbá nebola a tak sme mali konečne aj čosi do zásoby. Teraz som len čakal na Lacov program na dnešný deň. Laco sa nad tým zrejme tiež zamýšľal, lebo si čochvíľku dával rečnícku otázku: "Kurva čo ďalej?"

Napokon dospel k rozhodnutiu. Povedal mi: "Vyzerá to tu ako turisticky atraktívne miesto. Takže ty budeš hrať slepého chlapca a ja budem spievať."

V blízkosti bola aj volajaká voda a keďže bolo pekne, tak sa to tu skoro začalo hmýriť ľudmi. My sme začali s tou hrou. Ja som to mal vcelku ľahké, díval som sa do blba a sem tam sa na niečom akože potkol. Zato Laco bol na tom horšie. Keď sme prišli na príhodné miesto započal so spevom: "Od Tatier k Dunajúú...". Bolo vidieť, že hrozne trpí.

Ale začal byť stredobodom pozornosti. Dokonca si ho všimli aj dvaja policajti, i keď nevypadali na to, že by prichádzali s almužnou. Keď sme sa ich po dvojhodinovom behu striasli, vyskúšali sme našu hru niekde inde. Ale tentoraz Laco hral slepca a ja som mal spievať. Bohužiaľ ma nič v tú chvíľu nenapadlo, iba taká pesnička, ktorú sme sa učili na hudobnej. Ako že to bolo?

"Od Dunaja k strmým štítom Tatier, kde sa v zime, v lete belie sneh. Horia ohne pionierskych vatier a počuť je šťastný spev a smiech."

Už som sa do toho dostával. Práve som šiel na refrén, že my sme deti slobodného kraja, keď som videl, že prichádza prvý zákazník.

"Vo čem to chroptíš vole? Tady jseš na Šumavě."

Tak je pravda, že nie som zrovna Majkl Džekson, ale zas tak hrozné to snáď nebolo. Aj som mu to povedal. On mi na to: "To je fakt, tak hrozný to zas nebylo."

To už musel zasiahnuť aj Laco: "Tak na čo kurva ešte čakáš? Čo nevidíš, že má slepého tatka?"

"Nejspiš i hluchýho.", povedal mladík a odkiaľs vylovil socialistický desaťhaliernik. Laco naň vytreštil svoje slepé oči a vykrikol: "A čo je kurva toto?"

Keď mladík odišiel, Laco sa ku mne obrátil a riekol: "To sú dneskaj ľudia. Nič ich neobmáčkí."

Rozložili sme sa k obedu. Sadli sme si na asfalt, a zjedli jednu konzervu. Ako tak ležala prázdna vedľa nás, zrazu do nej padlo niečo kovové. Nad nami stála jeptiška, milo sa usmiala a riekla: "Bůh vám žehnej."

Laco to okamžite pokladal, za ďalšie Božie znamenie.

"Pakuj sa. Ideme pred kostol. Pri kostole je zvyčajne aj krčma. A taký ožratý dedkovia by sa tiež dali voľajak zužitkovať."

To sa mi už nejako nevidelo. Úbohých starých dedkov okrádať? Aj som sa s tým Lacovi zveril. Ale on my to ako vždy, rozumne vysvetlil.

"Jak okrádať? My vlastne ideme spáchať dobrý skutok. Aspoň sa dedovia poučia, že chlastať sa nevypláca. My ich vlastne za malý poplatok, povedzme polovicu dôchodku, odnaučíme piť."

Ale plán A bol ešte to skúsiť pred tým kostolom. Ale tam sa nám už nejako nedarilo. Akurát k nám prišlo jedno dievča, ktoré mi so slovami:

"Aby si sa mohol vrátiť do Moskvy." vhodilo päťkorunáčku.

Laco potom skonštatoval: "Pán Boh na mňa sere."

A tak sme šli do tej krčmy. Na prvý pohľad tam moc dedov nebolo, ale nakoniec to stačilo. Laco jedného presvedčil, že je jeho úbohý nevlastný syn, viete, v tom štyridsiatom piatom, tá krásna španielka... A keďže dedo si ani nepamätal, kde všade v tom štyridsiatom piatom bol, tak nás pozval na večer k sebe.

Dedo si síce nepamätal, ale problém bol s jeho starou. Tú si ale Laco zobral stranou a vyrozprával jej dojmavý príbeh dvoch priateľov z vojny a keďže starká mala dobré srdce, o večeru a o nocľah sme mali postarané.

Deň siedmy

Ráno sme sa pre istotu ešte pred zobudením starkých vytratili. Až keď sme boli hodne ďaleko, si Laco honosne stiahol nohavice a ukázali mi čisté dedove trenky, ktoré som vtedy videl, ako sa sušia na dvore. Tie moje už tiež nie sú bohviečo. Ale niečo predsa vydržia.

A Lacovi sa nám asi začalo cnieť po domove. Stále opakoval: "Boha, už aby sme boli v Blave.". Ja som už tiež nejak nebol proti. A tak sme sa rozhodli stopovať.

Medzitým Laco nahlas uvažoval, či týždeň je dlhá doba, aby ho už prestali nejak intenzívnejšie hľadať. Ja som sa ho spýtal, že za čo to vlastne sedel. Laco sa na chvíľku zamyslel a riekol:

"Ále asi za to, že som zobrať takej slepej babke čierne okuliare."

Zhrozene som sa naňho pozrel.

"Ale neboj sa, mala rezervné. Chcel som si pozrieť zatmenie slnka, ktorý hlásili niekedy prvého apríla v rádiu a keďže som hovno uvidel, povedal som: Skurvený komouši. A už ma mali."

Nuž čo, bola to ťažká doba. Medzitým nás skoro zrazil tirák. Počuli sme len škrýpanie brzd a vzápätí som našiel svoju hlavu prilepenú na pravom reflektore. Laco uskočil naľavo, rovno pred takú embéčku šinúcu sa z protismeru, čím jej šoféra uviedol do pomykova. Ale šofér to zvládol majstrovsky. Rýchlo to stočil do hlbokého údolia, takže Lacovi sa napokon nestalo nič.

Šofér tiráku sa vyvalil z kabínky a hotovil sa mi dávať umelé dýchanie, čo Laco, dovtedy dumajúc, či tá embéčka nedoletí až k náprotivnej strane údolia, tak celkom nepochopil. Vrhol sa naňho a začal mu nadávať do úchylákov. Nakoniec si to však visvetlili a šofér sa podujal, že nás vezme. Po takej štvrtí hodinke, keď mu prestala z nosa tiecť krv sme šli.

Šofér sa volal Peter Mekintoš a práve viezol Malbourowky do Brna. Bolo to naším smerom a tak že nás hodí až tam. Ale predtým sa ešte musí zastaviť v nejakej dedine, aby pozrel svojho starého otca. Ono totiž už bol dosť starý a tak ho presťahovali z Piešťan, kde žil sám, tuná k príbuzným.

Peter to odstaviť pri chalupe, takže tým zablokoval výjazd susedovho auta. Vybral krabicu cigariet a šiel za dedom. A my sme už len počuli:

"Tak ahoj dedko, doviezol som ti zas nejaké tie cigaretky. To sú americké."

"Ale chodzte s tým šeckým do rici. Všetci na mna aj tak serete. Ej, ako mi len bolo dobre v tých Píščanoch. A to je za šecker, človek na staré kolená je úplne na hovno a šetci ho pošlú niekam do rici, nech starý dzedko zdohne

čím ďalej od svojho milovaného kraja. Ale aj ten už je v rici. Komunisci sú v rici, šeko je v rici..." a tak ďalej, proste dedko ešte dobrých desať minút bedákal, že všetko je v rici a šetci nanho furt serú. Ale cigaretky si zobral.

Peter sa vrátil ku kamiónu psychycky úplne vyčerpaný, takže absolutne ignoroval so suseda, ktorý sa zrovna ponáhlal s rodiacov ženou na pohotovosť a márne sa snažil odtláčiť kamion zo svojej príjazdovej cestičky.

Cesta do Brna potom prebiehala bez významnejších udalostí. Peter iba mlčal, zrejme ho každé stretnutie s dedkom zakaždým poznačí na nejaké tie hodiny. Z Brna sme si stopli nejakého psychiatra. Ten počas celej cesty spovedal Laca a keď sa s nami už v Blave lúčil, tak pozval Laca do svojej ordinácie a povedal mu, že sa tam ešte pohovárajú.

Mama bola rada, že som to s Lacom prežil, dokonca som spotreboval len jedny trenky.

"Ale kde sú tie ostatné?", spýtala sa matka.

Nuž, to je správna otázka...

Dni potom

Čas plynul ďalej. V pätnástich som konečne dokončil základnú školu, a keďže ma na žiadnu strednú nevzali, dal som sa k policajtom. Postupne som sa vypracoval až na bachara v Leopoldove, kde som si počas dlhých nočných smien čítal nevyriešené prípady. Jeden ma tam fakt zaujal.

Ladislav Nvota. Dostal desať rokov za krádež slepeckých okuliarov a urážku vtedajšieho štátneho zriadenia. V deväťdesiatom sa naňho v Havlovej amnestii zabudlo. Zistilo sa, že mal byť prepustený, až keď ušiel. Napriek tomu sa po ňom vo veľkom pátralo. Veď ujsť z Leopoldova, to nie je len tak. Po Lacovi sa však akoby zem zľahla. Jediné, čo sa po ňom vrátilo, boli jeho väzenské trenky. Pekne vyprané a z Rakúska.

PRÁZDNINY S DEDOM

Deň prvý

Tak to som opäť ja. Možno vás zaujalo, moje rozprávanie o vlnajších prázdninách s ujom Lacom. A keďže tieto tiež mali čosi do seba, rozhodol som sa, že čosi napíšem aj o najnovších udalostiach, ku ktorým došlo v akejsy dedine pri Brne, kde som aj so svojou nevlastnou sesternicou Monikou strávil zopár dní.

Ako to bolo s Lacom ďalej? Nuž, oženil sa so sestrou Petra Mekintoša, toho vodiča nákladáku, ktorý nás vtedy doviezol do Brna. Ani som nepostrehol, ako sa tí dvaja opäť dali dokopy. Faktom je, že zrazu som Laca opäť nevidel celý dlhý rok a že zrazu sme boli rodinnými príslušníkmi dzedka z Piščan, ktorému Mekintoš vozieval americké cigarety.

Nuž a uňho sme mali stráviť tohtoročné prázdniny. Možno si ešte spomínate, že dzedko pochádzal z Piešťan, ale tam mu všetci umreli, a tak dzedka presťahovali k nejakým príbuzným na Moravu. Príbuzný to tiež nejak nevydržali a pobrali sa ešte v ten rok na onen svet. Prišlo to tak náhle. Proste si manželka s manželom vo vani začala fénovať vlasy a ono jej to spadlo do tej vody.

Dzedko zrovna prežíval kritickú chvíľku na záchode, asi sa nemohol vysrať alebo čo, si najprv myslel, že prihorel ten guláš, ktorý mali mať na obed a nevenoval tomu moc veľkú pozornosť. Až večer, keď už začínal byť trochu hladný, sa začal pýtať, že čo je s tým gulášom. Odpoveď pochopiteľne nedostal. A tak ostal sám.

Túto situáciu bolo treba urýchlene riešiť. A tak som bol vyslaný ja, akožto už skoro dospelý rozumný chlapec, a moja nevlastná sesternica Monika, ktorú Laco dostal do vena aj s nevestou, aby sme sa zatiaľ postarali o dedka. Viete si predstaviť, aký som bol nasraný. A to som ešte nevedel, čo všetko ma čaká.

Mamička ma tam vyslala s tým, že s dzedkom to není až také zlé, že mu je len smutno a že sa o nás určite postará. Avšak potom sa ukázalo, že to mi sa budeme musieť postarať o dzedka. Hneď ako sme dorazili, sa vypotácal z baráku, trochu vrávorajúc, a zaryčal: "Tak čo je s tým gulášom?". Hneď nato sa mu podlomili nohy a vychrtlý zombie klesol k zemi. Ukázalo sa, že dzedko je už týždeň o hlade. A tak sme boli nútený polovicu vreckového, ktoré sme obaja plánovali využiť na úplne iné veci, venovať na nákup nejakých potravín.

Keď dzedko prišiel k sebe, chcel vedieť, čo nám za ten nákup akože dlží. Pokušenie oklamať chudáka starého bolo moc veľké, ale čestnosť napokon zvíťazila nad chamtivosťou a dokonca som mu so slovami: "Stovka to spraví dedko" odpustil nejaké tie drobné.

"Čo?", zvriskol on. "Šak ste kúpili len jeden chleba a päť konzerv. Nesci mi teraz povedať, že za to si vyvalil tým úžernícky svinám sto korún. Okamžite by som sa tam vrátil, nech mi z teho hneď vydajú, lebo ináč ich pošlem do rici. Víš čo trvá, kým ci mamka zarobí stovku?"

"Dzedko, ale to stálo sto dvadsať...", nestihol som dopovedať, lebo dzedko sa v tú chvíľu chytil za srdce a začal vydávať také divné pridusené zvuky, že som si začínal myslieť, že moje prázdniny budú predčasne ukončené. Ale nestalo sa tak. I keď už by som povedal, že mám za sebou kurz na poskytovanie prvej pomoci. Síce s tým umelým dýchaním som asi začal trošku neskôr, lebo dzedko dočasne stratil pamäť. Napokon to bolo aj dobre, lebo aspoň nevyvádzať kvôli nákupu.

Zvyšok dňa sme zasvätili hľadaniu otváranku na konzervy. Dzedko na nás len hľadel neprítomným pohľadom. Báli sme sa mu zveriť, aby si nedajbože nespomenul na ten nákup. Ale napokon... musí si spomenúť, veď nám visí stovku. A tak sme sa mu zverili.

"No do rici. A to nevíte povedať skórej? Šak ja mám taký nožík a tam je aj otvárank."

Tak potom sme hľadali dzedkov nožík. Keď sme ho konečne našli za záchodovou misou, bol už večer. Len bol tu iný problém. Bol to vreckový nožík so všeličím možným, ale keď som si pri otváraní samotného otváranka vylomil dva nechty, som pochopil, že je to zbytočné.

"Do rici.", zahromžil dzedo. "A jak mi v tom štyridsátom pátom pomohol..."

Spať sme šli hladný, len teda dzedo zvládol ešte polku bochníka.

Deň druhý

Ráno som sa zobudil na podivné zvuky. Moja sesternica, sekáčikom na mäso otvárala naše konzervy. Teda nie je až taká vadná, ako som si spočiatku myslel. Na to sa zobudil aj náš dzedko z Píščan a začal jej pri tom dávať rady skúseného vojenského veterána.

"To takto nemôžeš, lebo inak to bude šeko v rici. To musíš takto." a hrozivo zodvihol do výšky sekáčik, ktorý však už nedopadol. Deda totiž v ten moment seklo v krížoch, sekáčik mu vypadol z rúk a zabodol sa do žltého linolea kúsok za jeho nohami. A tak som sa v ten deň naučil

masážnemu umeniu. Dzedo sa pritom rozpomínal na staré časy a s veľkou hrdosťou nám rozprával svoje zážitky z vojny.

"To boli časy. Vtedy boli chlapi jak hovedá. A vlastenectvo aj čosi znamenalo. Neskaj je to už šecko v rici. Neskaj sa lámu križe štyridsátnikom, kerý ani hrózu vojny nikdy nezažili. A ja, ja jaký som bol chlapisko. Križe ma začali bolet až keď ma prestahovali z Píščan. A od vtedy každý bohuvatý den, furt ma to položí. Ach jaj, kde sú té zlaté časy, keď sme v tom štyridsátom štvrtom mrzli pred Staliningradom a náš Oberführer Heidn kričal 'Híf na nich!!!'. Bohužial, to bolo to posledné, čo sme od neho počuli, lebo potom sa to dajako zvrtilo a už nás tí bolševici hnali..."

Akonáhle dzedko vyslovil meno Oberführera Heidna, Monika zalapala po dychu a mala čo robiť, aby sa neudusila. Najprv som to nepochopil, ale keď sme sa poobede vybrali do obchodu, lebo tie konzervy, ktoré boli po otváraní sekáčikovou metódou ešte použiteľné by nám nijako do zajtra nevystačili, mi hovorila, že je judaistka, ktorej stará mama zahynula práve rukou dzedkom ospevovaného Oberführera Heidna. Ja som sa snažil chrániť chudáka dzedka tým, že taký pako ako je on snád' ani nevedel, že nebojuje proti nemcom, ale s nimi. Keď si Monika predstavila nášho dzedka na fronte, dospela k názoru, že to tak iste bolo.

Nuž, ale tentoraz tu bol problém. Od Lacovho spôsobu nákupu potravín, čo som sa naučil vlani, som musel upustiť, lebo v našom baráku je proste otvorenie konzervy takmer nemožné a dosť nebezpečné. Monika navrhla nákup pudingov, že to už vie robiť a tak sa budeme nadžgávať nimi. To znelo vcelku lákavo.

A tak sme dzedkovi povedali, že sa môže tešiť na bombovú večeru a pustili sme sa do toho. Akonáhle dzedko zistil, čo robíme, hneď sa zaradoval.

"Počkajte, nechával som si to na nejakú špeciálnu príležitosť, ale už sa sotva něčeho dožijem. Dones zo špajze moje zavarané jahody. Švacneme ich tam a pochutnáme si."

No super. Hneď som sa tam rozbehol. V špajzi bol len jediný pohár s podivným obsahom.

"Dzedko, a si si istý, že je to tu?", zvolal som naňho.

"Jasnačka, je tam len jeden pohár. Dones ho sem."

A tak sa tá vec dostala do kuchyne. Monika sa na to nejako podozrievalo zahľadela a spýtala sa: "A je to ešte dobré? A čo značí ten štítok s číslom štyridsat' sedem?"

"Ále, že som to zaváral v štyridsátom sédmom. Vtedy sa im fakt darilo. My sme teda mali na záhradke len krumple, ale pri kolajách čo ich vtedy vyrástlo."

Medzitým som nožíkom odstránil kamenný povlak okolo viečka. Keď som odstránil aj to viečko, von vyrazil prenikavý zápach.

"Však je to samá pleseň.", skonštatoval som. Dzedko sa však len tak ľahko nedal odpísať.

"Ále, chodzte s tým šeckým do rici. Dneska sú tí ľudé strašne fajnový."

A na naše veľké zdesenie to celé vytrepal do nášho dobrého pudingu. Keď tam čľuplo aj čosi väčšie, dzedko vytreštil oči: "Jé, zuby po tatkoví! A ja som si myslel, že mu vtedy spadli do Váhu...".

Mal pravdu. A tuším sa aj čosi po nich mrvilo. Pozrel som sa na Moniku, ona sa pozrela na mňa a napokon dzedkovi riekla: "Tak dobrú chuť dedko."

Ešte sme mu zaželali dobrú noc a odšinuli sa do svojich izieb.

Deň tretí

Ráno som sa zasa nevyspal. Tentoraz ma prebudili neľudské výkriky plné bolesti. Vyskočil som z postele a utekal sa pozrieť k zdroju toho všetkého. S Monikou sme dorazili do dzedovej izby takmer súčasne. Dzedo skrútený do embryonálnej polohy bol zelený ako tá pleseň na jeho kompóte a smrdel horšie ako ožratý ujo Laco. Hneď sme videli, že je zle.

K telefónu som dobehol prvý. Ihneď vytáčam núdzovú linku a doslova revem do sluchátka, aby prišli čím skorej, lebo za chvíľu budú prvý mŕtvy. Ešte adresu a už len mučivé chvíle čakania.

O päť minút sa ozvali sirény. Pred barákom zapišľali pneumatiky. Monika otvorila dvere a vzápätí zaspätkovala. Oči sa jej rozšírili akýmsi údivom. Nebolo ani času presondovať vzniknutú situáciu správne položenou otázkou, lebo dnu sa vrútil požiarnik s hadicou v rukách a začal na nás čosi ziapať. Potom sa rozbehol ďalej. A až potom som začul Moniku, ako mi vraví: "Ty debil, ty si zavolaš hasičov!"

Nuž, ono to v tom zmätku bolo možné. Medzitým sa u nás pristavil ďalší požiarnik a začal nám klásť otázky. Našťastie nebol rozumu mdlého a rýchlo pochopil situáciu.

"Žádný strachy,", povedal nám, "sanitka je už taky na ceste."

Poza jeho rameno som spozoroval húkajúcu sanitku, ako prešla popri našom baráku a rútila sa ďalej.

"A dali ste jej správnu adresu?", spýtal som sa.

"No jiste. Ale víte, oni teď dostali nového šoféra, ktorý..."

Vzápätí sa ozval dzedov ryk. Všetci sme stuhli. Po chvíli dohrmel ten prvý požiarnik.

"Kurva šéfe tady žádnej požár není. Jenom nákej umírající dedek, kterýho jsem trochu vošpricoval. Kdo nás to kurva volal?"

Znovu sa objavila húkajúca sanitka, ale tentoraz zastavila. Vybehol z nej chlap v bielom. Pochopili sme, že je to doktor. O požiarnikov sme sa ďalej nestarali a chopili sme sa toho bieleho pána. Zaviedli sme ho k dzedovi. Jeho prvá otázka znela: "Proboha, co jste s ním delali?"

Zelený dzedo podchladený prúdmí vody z hydrantu fakt nevypadal najlepšie. Tá voda ho však prebrala a keď spoznal v prichodzom doktora, začal vyvádzať a kričať: "Mne nič není, chodzte s tým šeckým do ríci!" a liepal sa na nohy v snahe schovať sa pred doktorom v blízkkej skrini.

Doktor sa už začal obávať, aby mu svojou prítomnosťou nespôsobil infarkt a tak sa decentne stiahol. Vzal si nás stranou a konečne bol zasvätený do tunajších pomerov. Nariadil nám len, aby sme na deda dávali pozor a nech je iba sucháre s čajom. Takže bolo treba dzedovy zaobstarať sucháre, na čo sme minuli už všetky naše finančné zásoby. Ak bude chcieť dzedo ešte jesť, tak už bude musieť cvakať zo svojich. Hold, život vie byť krutý.

Naša druhá úloha bola obťažnejšia. Dať do poriadku dzeda. Stačilo sa len priblížiť k jeho izbe a už bolo jasné, že nás čakala nadľudská úloha. A v tomto baráku nebola ani tá automatická práčka. Ale akonáhle sme otvorili prislúchajúce dvere, dzedo tam už čosi nasával a cítil sa navidomochi lepšie.

"Šetci doktori môžu íst do ríci. Ja keď tu mám tú svoju medicínu, tak sa mi ništ nemóže stat."

A potom sa normálne šiel osprchovať, takže na nás ostalo len to jeho prádlo. A to sme už nejako zvládli. Keď sme potom ešte vytiahli poloutopeného dzeda zo sprchy, uložili sme ho do postele. A dúfali sme, že zvyšok dňa prežijeme bez ďalších stresových príhod.

Rozhodli sme sa, že prekutáme dôkladne záhradu, lebo dosiaľ sme na to nejako nemali čas. Aj to nás však prešlo, akonáhle sme objavili kurín so zdochnutými sliepками. Monika tam našla aj nejaké vajčka, ale tie už zrejme neboli dobré.

Začínal som si uvedomovať neblahú skutočnosť. Vrátili sa mi spomienky na prázdniny s ujom Lacom. Bez peňazí, bez prostriedkov, odkázaní sami na seba. Ale vtedy som bol s Lacom. A on si vždy vedel rady. Teraz mám len seba. A Moniku. Ach Laco, kde si?

Deň štvrtý

Konečne som sa ráno nezobudil na nejaké trieskanie, alebo výkriky. Fakt som spal ako v oleji a Monika tiež. Akurát dzeda sme našli obšmietat' sa okolo chladničky. Hľadal si zrejme čosi pod zub. Ale lekár vravel včera jasne. Len sucháre. Takže sme sa hneď naňho vrhli a napchali ho nejakými suchármi. Dzede na nás len zlovestne zazeral.

Rozhodli sme sa mu povedať aj o tých sliepkach. Dzedovi sa rozšírili oči a povedal: "Do rici! Slépkky!" A už sa aj rozbehol daným smerom, po ceste schmatol vrece prosa, alebo čo to bolo a hybaj ho ku kurníku. Kým sme za ním dobehli, už im to aj sypal.

"Neskaj sa im nejak nesce."

S Monikou sme sa na seba spýtavo pozreli. Máme mu to povedať? Nemáme mu to povedať? Dzede sa na nás len usmieval a ďalej sypal proso mŕtvym sliepkam. Keď sa však pozrel dôkladnejšie, zaraz pochopil, čo je vo veci.

"A do rici. Žeby volajaká choroba?"

Nechali sme ho v tom, lebo z neho by iste vyvstalo čosi také, ako urobiť si ich na obed alebo ich využiť na iné gastronomické účely. Vajíčka si našťastie nevšimol.

Keď sme sa vrátili do domu, zvolal som zasadanie domácej rady. Hlavný bod programu: ako tu prežiť. Zasadnutia sa musel zúčastniť každý, hlavne dzede. Stručne som zhrnul podstatu nášho hlavného problému, ktorým bolo nedostatok peňazí a teda aj jedla. Keďže naše vreckové sa minulo a jedlo vystačí tak na dneska a aj to len vtedy, ak sa dzede bude napchávať len suchármi, budeme musieť začať odčerpávať z iného zdroja peňazí.

Dzede trochu zrozačiteľ, keď sme začali obaja hľadiet' naňho. A predstava, že bude dnes jesť len samé sucháre, ho zrejme tiež nenadchla. Zmraštil čelo a riekol: "Zajtra vyrazíme na veľký nákup. Šak ja vás naučím, jak sa nakupuje. Ech, keby sme boli ešče v Píščanoch, tam som v obchode jedného žida vykšeftoval desat kíl krumpel za desat korun. A to už něco bolo. To bolo v tem padesátem devátem. Vtedy ničeho nebolo. Ani rajčiny, ani krumple. Celý rok bol v rici. A ja som kúpil desat kíl. Za desat korun. Ja vás dzecúrence ešče naučím nakupuvat."

Zatmelo sa mi pred očami. Tak on chce ísť s nami do obchodu. To bude trapas. Ešte dobre, že nás tu nikto nepozná.

"A kedy si bol naposledy v obchode dedko?", spýtala sa Monika.

"A čo ci ja vím? Nékdze v šedesátom devátom. A odtedy som ani nemusel. Furt šeckeró bolo."

Ale hovno bolo, pomyslel som si trpko. Len sa o teba vždy nejaký blbec staral.

"Len jedno mi nejde do gebule, čo mi tí domáci porobili s mojimi dôchodkami. Víte, každý mesiac som dostával pet tisíc, a oni mi to furt zobrali. Ešče dobre, že som si svoje úspory nékdze schoval. Len, kdze to len bolo?"

Už som len videl, ako Monika obrátila oči v stĺp. Ale dzedo si spomenul.

"Jasné, zakopal som ich tuná na záhrade. Až desattisíc tam...", zarazil sa a zahľadel sa na nás podozrievavým pohľadom. "Ale nikomu to nepovedzte, lebo ináč je to šecker v rici."

A tak sme mu len prikývli a sami boli zvedavý, čo sa z toho vyklúje. Po obede sme šli vykopať ten dzedov poklad. Dzedo nás zavliekol do kurníka so zdochnutými sliepkami, ktoré sme boli nútený konečne odstrániť. Už som si napľul do dlaní, že sa do toho vložím, keď ma dzedo chytil za ruku a povedal: "Počkaj, tu to nebolo. Tu som si schovával tú slivovicu.", a zatiahol nás pod starú slivku.

Tam sme po chvíli narazili na starú žumpu. Dzedo asi v tej vojne stratil čuch, alebo čo, lebo to ani nezaregistroval a len bľabotal: "Kopaj dalej, ja som bol chlapisko jak hora, ja som to porádne zakopal."

A tak som ten sajrajt ďalej vykopával, raz som tuším trafil aj Moniku. Ale keď som sa dostal asi do poldruha metrovej hĺbky, tak som sa s definitívnym výrazom obrátil na dzeda, že či mám ešte pokračovať. Ale dzedo bol zamyslený a stále si opakoval: "Kam som to len..."

Napokon sme sa vrátili ku kurníku a tam sme ten dzedov poklad konečne našli. Okrem prázdnej fľašky slivovice tam bola aj taká drevená debnična opatrená visiacim zámkom. Ten nám ale nerobil starosti, lebo debnička už bola v takom stave, že sa bez väčšej námahy dala otvoriť na ktoromkoľvek mieste, teda okrem toho zámku.

Takže sme to otvorili a čo nevidíme. Veru, bolo tam tých desaťtisíc. V papierových desaťkorunáčkach minulého režimu.

Deň piaty

"Mám ich!", zvolala ráno Monika.

"A čo?", spýtal som sa.

"Dedove dôchodky. Aspoň myslím." a mávala na mňa čímisi, čo pripomínalo vkladnú knižku.

Takže jeho predchádzajúci živitelia, ukladali na dzedovo meno časť jeho dôchodku. To bolo dobre, ale ako sa k tým peniazom dostať? Nám by ich ešte nevydali, dzedo musí s nami do banky.

A tak sme mu visvetlili, čo je vo veci a čo sa od neho očakáva.

"A, dzedko, kde máš občianský preukaz?", spýtal som sa.

"Čooo?"

"No, vieš takú knižočku, podobnú, ako je tátotu."

"Ahaa. Ále tam někdze na záchode. Už tam té časopisy pomaly dochádzajú a už nevím načo by mi ten preukaz bol dobrý. Ja preneho skočím."

O chvíľku bol späť.

"Ale dzedko, ja chcem občiansky preukaz a nie preukaz do Piešťanskej okresnej knižnice z šesťdesiateho piateho."

"To je od knižnice? No do rici, dúfam, že som ten občanák už nepoužil."

Dzedo sa vrátil na záchod. Tentoraz mu to trvalo dlhšie. Ale napokon sa vrátil a triumfálne niesol červenú knižočku. Nazreli sme do nej. Na čiernobielej fotografii sa vinímala silná tvár s hustým a dlhým vlasovým porastom. Pozrel som na dzeda. No, povedal som si, pri troške fantázie...

Predtým ako sme vyrazili, sme na nečisto zahráli bankovú scénu. Monika robila úradníčku za prapážkou. Dzedovi sme pritom vtikli do hlavy správne odpovede na niektoré otázky. A už len do ozajstnej banky.

Nedá sa napísať, aké duševné muky nás kváрили a to tým väčšie, čím bližšie bola banka. A tam sa to začalo. Dzedo sprvoti zaspätkoval, keď sa pred ním znenazdania otvorili dvere. Zjavne celý nervózny a vystrašený vstupoval dnu. Bol obliaty studeným potom. Nasmerovali sme ho k jednému volnému okienku. Akonáhle v ňom zazrel nejakú mladšiu ženskú, trochu sa vzhopil a vykotal "Jja byby som chcel stovku llen."

Žena za okienkom trochu cúvla a nám tiež nebolo veselo, lebo sme práve postrehli, ako sa k dzedovi blížia dvaja policajti. Podľa toho, ako dzedo vyzeral, si kľudne mohli myslieť, že je opásaný dynamitom a v mene Všemocného ide zničiť zo sveta nejakých tých nevercov. A dzedo bol bomba.

Keď sa policajti priblížili na tri metre, každý z inej strany, roztraseň dzedko explodoval. Dynamit to našťastie nebol, ale účinok vypustených plynov bol ťažko prehliadateľný.

Ihneď sa začalo s evakuáciou. Keď sa to všetko prešetřilo, a zistilo sa, že dzedko, sa iba snažil vybrať niečo zo svojich úspor, a to dokonca naliehavo, dovolili nám nejaké tie peniaze vybrať. Ale nech sa tam už s dzedkom neukazujeme.

Dzdedko sa síce cítil chvíľu tak trochu trapne, ale chcel to zamaskovať predstieraním entuziazmu s následných nákupov. Vkročili sme teda do jedného obchodáku. Hneď sme si vybrali nákupný vozík a vyrazili sme medzi

regále. Len dzdedko sa furt obzeral dookola, akokeby niekoho hľadal. Potom sa k nám pridala a spýtala sa: "Ste si istý, že je to obchod? Nevidím tu predavača."

Visvetlili sme mu, že toto je samoobsluha, tu si vyberáme tovar sami. Na to sa dzdedo ešte raz poobzeral dookola a riekol: "No do rici. Ale nékomu zaplaciť musíme..."

"Neboj sa dzdedko, k tomu sa určite ešte dostaneme." a šinuli sme sa ďalej.

Oči nám len tak behali po pestrofarebných lákavých obaloch všelijakých cukríkov, dlho sme slintali aj na mrazničku s nanukmi, ale vedeli sme, že je nám treba kúpiť praktickejšie veci. Čo spraviť na obed? A čo potom na večeru? Monika vytiahla z mrazáka pizzu. Vraj to ešte nerobila, ale to by nemalo byť ťažké. A ja na to: "A čo takto hranolky?" a zatváril som sa ako frajer, pre ktorého nie je problém vytvoriť toto bohémske jedlo. Hneď aj putovali do vozíka.

Dzdedo sa na to len zahľadel a spýtala sa: "A toto je čo? Uschnuté hrachové struky? A čo to stojí?"

Pohľadali sme cenník mrazených výrobkov. Hranolky sme tam nenašli. Ale snáď viac ako padák by to nemalo byť.

"Ešte olej.", spomenul som si na vlnajšie prázdniny. Šup ho do vozíka. 29 Kčs. No, to pôjde.

"Dedko, a nespravíme si na raňajky hamburgre?", spýtala sa Monika, ktorá práve objavila nejaké mrazené hamburgrové náplne. Chudák dzdedo len videl, že naňho máva dajakými pestrofarebnými sáčkami, na ktorých bolo niečo napísané jemu neznámym jazykom.

"Ále, chodzte s tým šeckým do rici. Čo takto kúpiť niečo porádne, ako chleba, maslo a mléko."

Tak to je fakt. A tak sme začali dávať do vozíka tieto hlavné požívatiný. Monika sa však hamburgrov vzdať nechcela a tak sa vzali aj nejaké tie zemle. Pomaly sme sa poberali k pokladni. Dzdedko šiel poslušne za nami a čosi si hundral. Pochopil som, že kladie sám sebe otázku, že čo do rici znamenajú tie číselká na regáloch a že prečo, na tých potravinách nie sú napísané ich ceny.

Nadišla chvíľka pravdy. Náš nákup postupne prešiel pokladníčkynmi rukami, Monika ho hneď dávala do kúpenej igelitky.

"Dvästšesťdesať.", ozvalo sa z tej dobrej stvory.

V dzdedovi hrklo.

"Čoo?", zreval na celý obchod.

Keď lapil dych, oboril sa na pokladničku. "Milá panička, zrejme by ste si mali zopakovať počty. Do ríci, omýlit sa o desať korún, dajme tomu, ale snád mi nescíte nahovoriť, že toto tu," ukázal na plnú igelitku, "stojí dvestodvadsať..."

"Milej pane, nevím kdy jste byl naposled v obchoďáku, ale mašina mi vyhodila dvěštedvadeset šest padesát a tady mladej to snad kontroloval," čím myslela zrejme mňa.

Dzede sa však zahľadel na pokladňu kde svietila tá, preňho astronomická čiastka a len krútil hlavou.

"Šak to máte pokazené. Ja vám hovorím, zeberte ten nákup ešte raz a... Šak to nemóže stáť dvestodvadsať šest padesát..."

"Co se to tam deje?", spýtala sa taká žena v šore za nami. A taký chlapček, čo bol s ňou sa ozval: "Mamiíí, uteče mi Baywatch. Ať si ten děda pohne."

Aby som zabránil lynčovaniu, už som vyťahoval peniaze, ale v tom sa na mňa vrhol dzedko.

"Snád to tým úžernickým svinám nechceš zaplaciť. Ja sa budem stažovať."

Ešte za pomoci jedného dobrovoľníka sme dzedka odtiahli z dohľadu pokladničky. Dzedko na nás potom zazerá počas celej cesty domov.

Na večeru sme si spravili tú pizzu, na čo dzedko poznamenal, že to bolo dobré, len za té penáže toho mohlo byť viac, ale už sa s tým ako tak vyrovnal. Pred uložením k spánku, sme si s Monikou povedali, že zajtra zahájime výuku a naučíme dzedka, ako to dneska chodí.

Deň šiesty

Ráno sa robili tie hamburgre. Pri raňajkách sme sa s Monikou rozhovorili na tému nárastu cien za posledných desať rokov, keď dzedka chytila kritická chvíľka a odpachtil sa aj so svojím hamburgerom na večko. Spomínam to preto, že tam bol nejak výnimočne dlho. Už sa aj pýtame sami seba, že či sa mu tam niečo nestalo a rozbehli sme sa k tej malej dôležitej miestnosťke. Dzede zrovna otvoril dvere, na ktorých bol fľak od vystreknutého kečupu. Vybehol zo záchodu ešte so stiahnutými trenkami, ktoré si urýchlene natiahol.

"Sme zachránení! Ešte není šecko v ríci!", vykrikoval a div neskákal od radosti.

Vari sa len nepomiatol na staré kolená. Pravda, od dzeda možno očakávať čokoľvek. Vždy praktická Monika sa však zahľadela na ten fľak od kečupu na záchodových dverách.

"A toto čo má byť?"

Dzede sa obrátil a keď zistil o čom je reč, tak riekol: "Ále, jak si tam tak tlačím, tak zahryznem do teho vášho zázraku prd ho tam. Ale to teraz není důležité. Práve som sa dozvedel, že šadze okolo nás sú ufónci a už len čakajú na príhodnú chvíľku, aby nás zachránili. Dokonca ich už aj někdzde vidzeli. Tuším v Rusku. Šak tu je to šecker napísané." a podal nám nejaký časopis menom UFO magazín.

Nestihli sme ani otvoriť ústa údivom, keď sa ozvalo klopanie na dvere. Dzede sa rozbehol otvoriť. Pobrali sme sa za ním. A vzápätí sa môj pohľad stretol s pohľadom uja Laca. Preboha, ten sa za ten rok zmenil. Dôkladne oholený a vókol neho sa šírila omamná vôňa nejakého drahého parfému. Zíral som naňho otvorenými ústami. A to nebolo všetko. Hneď po príchode strčil do každej zástrčky omamnú vonnú tyčinku, skontroloval obsah chladničky s tým, či tam nedajbože nemáme nejakú hovädzINU, lebo neznesie spať pod jednou strechou s ľuďmi, ktorý u seba držia časť zavraždeného posvätného zvierat'a a na televízor položil malú sošku Veľkého Budhu okolo ktorej pozapaľoval malé sviečičky s arómou orientu. Až potom sa neodbytnému dzedovi podarilo vtlačiť mu do rúk spomínaný UFO magazín. Ale Laco ho len mierne odbil so slovami: "Ja to už nepotrebujem priateľu."

Zvyšok dňa sme zasvätili výuke umeniu meditovania. Monike to docela šlo, zrejme ju tým trápil ešte predtým, ako som ju spoznal. Vlastne aj dzede to nejak chrápaním prekonal. Avšak pre mňa to boli hotové muky. Po celý ten čas som rozmýšľal nad tým, ako sa Laco mohol tak zmeniť. O takej šiestej, keď už aj Monika toho mala dost, sa dzede zobudil a pobral sa k televízoru. Laco to však spozoroval a chcel mu v tom zabrániť. Ihneď spustil prednášku o odčerpávaní blahodarnej životnej energie týmto diabolským prístrojom. Dzede naňho najskôr zagánil a potom spustil: "Ále chodzte do rici aj s nejakou energiou. Dneska býva o šiestej Bingo. A ufónci nás aj tak zachránia."

Keďže sa s dzedkom nedalo nič robiť, Laco sa rozhodol, že aspoň mladú generáciu zachráni pred vymývaním mozgov a odporúčal nás do postele. Samozrejme, my sme ešte nemienili zaspať, ale Laco bol v tomto neúprosný a po povolenej návšteve záchodu nás zamkol v izbe. Tam sme sa s Monikou ešte dlho zhovárali. Ja som sa jej spýtal, odkedy je jej nevlastný otec takýto. Na to sa ma spýtala: "On bol niekedy aj normálny?"

No, o tom by sa ešte dalo rozprávať.

Deň siedmy

Konečne mali skončiť naše muky. Konečne sme sa mali vrátiť domov. Ujo Laco to predsa vezme za nás. Ale, keď sa tak nad tým zamyslím... No čo, bude to len jeho problém.

Aby ma ešte nezačal buzerovať tými meditačnými kravinami, rýchlo som si pakoval veci. Pomáhal som aj Monike, v ktorej som v tú chvíľu videl len družku v nešťastí. Ona popritom ešte pripravovala raňajky. Na podnet uja Laca sa mali raňajky podávať až o deviatej a mali to byť také výživné sójové, geneticky modifikované plátky s mliekom. Proti tým plátkom som nič nemal, ale to že sa malo jesť až o deviatej, hlavne potom, čo sme včerašok vďaka meditáciám uja Laca takmer celý prespali, takže ráno sme vstávali pekne vyhajaný pomaly o šiestej, to ma dosť nasralo. Okrem toho museli sme ešte do obchodu po to mlieko.

O ôsmej hodine to dzedo nevydržal a začal sa potajomky napchávať tými suchármi, ktoré mu ešte ostali. Keď zistil, že Laco ho spozoroval, ohradil sa: "No čo. To mi nakázal doktor."

"Aký doktor?"

Stručne sme mu popísali príhodu s požiarnikmi. Laco sa nenechal vyviesť z rovnováhy.

O deviatej som bol už tak hladný, že by som bol v pohode zvládol aj ten dzedov kompót. Našťastie už sme sa mohli vrhnúť k stolu. Sojové plátky v tom mlieku boli už tak rozmočené, že to celé pripomínalo nejakú gebuzinu reštaurácie tretej cenovej skupiny. Nám to neprekážalo.

"Pomodlime sa", riekol Laco a monotónnym hlasom odrecitoval súbor modlidieb zo všetkých známych náboženstiev. A o pol desiatej môj žalúdok konečne pocítil ten slastný pocit plnenia.

Tak nám ušiel rýchlik do Blavy, ten o deväť aj niččo. Potom chcel dzedo pozerat' v telke nejaký film z druhej svetovej vojny, ale Laco to sabotoval vytiahnutím šnúry z električky a jej následným prerezaním. Dzedo bol bezmocný. Ako tak blúdil po chalupe, narazil na knižku Frankenstein. Zaradoval sa: "No do ríci. Šak toto si scem prečítať už dobrých desiat rokov."

Zažal si stolnú lampičku, lebo sa nejak nepríjemne zatiahlo a pustil sa do toho. Ja s Monikou som sa zahľadel na blížiaci sa zápas živlov, ktorý sa mal zrejme onedlho rozpútať. Laco študoval Silvovu Medódu správneho meditovania a ani nepostrehol, že na to už nevidí.

Začali prvé blesky, zaburácali hromy. Laco i dzedo boli pre nás v ten moment ukradnutý. Ale zrejme nemali byť. Totiž keď bola búrka v najlepšom, dzedovi zhasla lampička. Už si viem predstaviť, že dzedo ako

prvé povedal, "No do rici." a počal sa preskúmať vzniknutú situáciu. Nevie, akú logiku malo jeho zmýšľanie, lebo keď sme ho objavili, držal v ruke sekeru a snažil sa prebúrať stenu k elektrickému vedeniu medzi zástrčkou, v ktorej bola zastrčená tá lampička a vypínačom hlavného svetla.

"Dzede preboha, čo to tu robíš?", spýtal som sa ho.

"Ále zhaslo mi to svetlo. Šnúra od toho je celá a tak že reku to musí byť niekde tuhá."

To už dobehol aj Laco. V očiach mal trochu vydesený výraz. Hľadeli sme na dzeda, potom nám pohľad padol na elektrickú zbijačku na zemi. Ešte bola zastrčená v tej zástrčke, v ktorej bola predtým tá stolná lampa. Opäť sme v nemom úžase vzhľadli na dzeda. Dokonca aj na uja Laca to zapôsobilo.

"Môže mi niekto visvetliť, čo sa tu akože deje?", spýtal sa.

"No vyplo mi svetlo. Šnúra od neho je celá, takže chyba môže byť iba tuhá v scéne. Musíme to rozbúrať a opraviť. Chcel som to spraviť tou zbijačkou, ale aj tá zástrčka je asi v rici."

Mohutným rozmachom sekery sa hotovil ukončiť dielo skazy. Všetci sme sa naňho vrhli a odzbrojili ho. Nebolo to ťažké, lebo dzedo si v prvú chvíľku myslel, že Laco ide na striedačku. Potom sa chytil za hlavu.

"Jasné. Tam chyba nebude. Žárovka sa vypálila." a vrhol sa k lampe. Cestou však zavadil o šnúru tej zbijačky, ktorá udrela Laca do nohy. Ten v zmatku upustil sekeru, ktorá mu tupou stranou dopadla na druhú nohu. Nestihol ani vykriknúť od bolesti, lebo dzedo ako sa potkol o tú šnúru zletel na okrúhly stolík s tou lampou. Tá sa vymrštila a zrazila chudáka Laca k zemi.

Keď sme mu pomáhali na nohy, spýtal sa: "A vy tu s ním žijete sedem dní?"

Mlčky sme prikývli.

"A kurva."

Dzede vstal. Trochu krvácal. Ale vyzeral optimisticky.

"Hovno žárovka. Veď je búrka. No do rici, ja som vedzel, že na to prídem."

Potom zistil, že trochu krváca a omdlel.

Dni potom

Nuž, všetko má svoj koniec a aj tie naše prázdniny s dzedom sa skončili. Ujo Laco aj s rodinou sa presťahoval k dzedovi, aby sa oňho mohli

postarať. Nemali to ľahké. Pár krát mi Monika písala, že dzedo má naozaj tendenciu posielat' svojich spolubývajúcich na onen svet a diví sa, že je ešte relatívne živá a zdravá. Ved' posúďte sami. Raz si dzedko uzmyslel vypáliť slivovicu a skoro vyhoreli. A keď potom bielili barák, skoro ich otrávil keď im namiesto mlieka naservíroval omylom Primalex. Ale malo to aj svoju pozitívnu stránku. Opäť tu bol ten starý dobrý ujo Laco.

POSLEDNÉ PRÁZDNINY

Deň prvý

Najskôr to vypadalo, že tieto prázdniny budú celkom obyčajné. Nikam sme nemali ísť. Nikto nemal prísť k nám Proste nuda. Spomínam si na tie časy spreď dvoch rokov, keď som spolu s Lacom navštívil Rakúsko a potom aj bratov čechov. Alebo vlni, u dzedka z Píščan žijúceho na Morave. Viem, vtedy som tým priebehom nebol zrovna nadšený, ale keď tak na to teraz spomínam, bola to vlastne sranda. Ale teraz?

To, že nikam nejdeme som zavinil iba sám. Ukončil som práve základnú školu a ani na jednu strednú ma nevzali. Mama bola dosť nasraná. Ale kto mal tušiť, že všetci riaditelia budú taký poctivci a tú obálku s falošnou tisícou odmietnu. Ferka Zdrchlíka však vzali hneď na prvú školu za kľúčiky od ferari. To bol ten, ktorého fotrík pred dvoma rokmi spreneveril podnikové peniaze a zdrhol aj s ním na Bahami. Teraz sa však vrátil. Mohol si to už dovoliť, lebo mal byť dôležitým sponzorom predvolebnej kampane jednej politickej strany. Istý Vlado Mečiar totiž zakladal HZDS. Ale to teraz nie je dôležité. Dôležité je, že nikam nejdeme a po prázdninách nastupujem na policajnú akadémiu v Pezinku.

Ale napokon som zistil, že to až taká nuda nebude. Ako som sa tak prechádzal vyľudnenými ulicami rozpálenej Bratislavy, uzrel som tú najkrajšiu bytosť v celom vesmíre. Bola to láska na prvý pohľad. Ostal som stáť ani obarený. Až po chvíli som si uvedomil, že to zvonenie čo počujem, nie je len signálom začínajúcej lásky, ale patrí veľmi dobre rozbehutej električke, ktorej vodič nejako nemohol pochopiť, prečo sa ten chlapec prechádzajúci cez koľaje, na nich znenazdania zastavil. Uskočil som fakt v poslednej chvíli.

Električka zastala, vodič sa vyklonil s okienka a keď videl, že sa ešte hýbem, šiel ďalej.

Ale zmizla mi z dohľadu moja kráska. Musím aspoň zistiť, kde býva. Prehľadal som pár ulíc, až som ju opäť našiel. Učinený anjel. Šla parkom, viedla na vodítku psa. Začal som tomu psovi závidieť. Byť tak často v jej blízkosti, byť ňou stále milovaný, ach, to musí byť krása.

Musím sa s ňou stretnúť, musím ju pozdraviť. Musím jej niečo povedať. Pomaly som sa k nej zozadu približoval. Srdce mi začalo divo búšiť. Čo jej poviem? Ved' ma nepozná. Spýtam sa jej koľko je hodín? No, pri pohľade na moje hovadské digitálky, sa mi to zdalo až priveľmi podozrivé. Trochu

som spomalil. Jasné, vymyslím si, že mi nejdú dobre. A už som ich aj nastavil o dve hodiny dopredu. A opäť som pridal do kroku.

A čo keď to vyjde? Začal som snívať o udalostiach, ktoré ešte nenastali, ale... Čo keď? A... preboha! Mám na sebe ružové slipy s kvetinkami. Tak nie, dnes ešte nie. Ale musím si zistiť aspoň kde býva. Musím to vedieť. Potom bude zahájený útok. Dobre si ho doma premyslím a naplánujem. V tom som predsa frajer. To musí byť niečo úplne originálne, úplne romantické a neodmietnuteľné.

A tak som sa dal do toho. Skrývajúc sa za kričkami som ju raz predbehol, aby som uzel jej tvár. Už som nepochyboval. Bytosť zo samotných nebies zostúpila na zem a to len a len kvôli mne.

Ako som sa tak plížil poza krikmi, narazil som na také dievčatá, ktoré sa tam opaľovali bez podprsenky. Ani by som si nevšimol, že začali vrieskať, akonáhle ma zbadali, ale moja kráska sa otočila, preboha otočila sa a... nesmie ma predsa uzrieť v takejto trapnej situácii a tak som sa dal na útek.

Ešte som sa však nevzdal. Akonáhle som na ňu narazil, opäť som zahájil sledovanie. Bože, tá mi ale dávala zabrať. Trepal som sa za ňou až do Petržalky. Tam sa začala zhovárať s nejakým dievčaťom. Zachytil som len záver dialógu. Tá moja kráska vravela: "To je hrozné, človek si už nemôže vyjsť ani na nejakú dlhšiu prechádzku. Celú dobu som mala v päťach nejakého úchyla."

Blažene som si vydýchol. Takže vie o mne.

Jej priateľka prejavila záujem. "Vážne? A ako si sa ho zbavila?"

"Nijak, je tam za tým rohom."

A na moje veľké zdesenie sa tá priateľka vyzerajúca ako africký baobab, pohla k mojej skrýši. Dal som sa bezhlavo na útek.

Až za Dunajom som sa ukludnil a začal myslieť na ňu. Jediný zmysel môjho života. Celého ma premkol taký divný povznášajúci pocit. Nič okolo mňa neexistovalo. Iba ona. Bol som naozaj po prvý krát zamilovaný. Bolo to nádherné.

Prišiel som domov. Mama spustila: "Kde si preboha bol? Jedlo máš už z doby bronzovej. Už som chcela niekomu volať, či sa ti niečo nestalo. Kade sa preboha túlaš?"

Neunúval som sa jej odpovedať. Život je predsa tak krásny. Presunul som sa do svojej izby.

"A jedlo?", spýtala sa mama.

"Ahá."

Tak som sa len najedol a po celý zvyšok dňa oddal snívaniu o nej.

Deň druhý

Hneď ako som sa zobudil našprintoval som do kúpelky. Vyzliekol som sa donaha a v zrkadle započal skúmať svoje telo. Nie je to až také najhoršie, povedal som si. Skoro ako Edward Furlong, ten chalan z Terminátora dvojky. Ten teraz u báb frčí. Síce, ešte by to chcelo trošku zapracovať v posilovni, ale... No, po raňajkách sa ta zrejme vyberiem.

Hneď ako sa zobudila mama som začal nahlas rozoberať zdravotne škodlivé aspekty mojich ružových slipov s kvetinkami. Výsledkom bolo, že mi mama dala biele slipy s kvapkajúcim vodovodným kohútikom. Začínal som si pripadať ako debil.

Takže po raňajkách som sa vybral trošku zapracovať na svojom tele. Cestou som tak rozmýšľal, kedy som tú svoju krásku asi stretol. Jasně, na obed chodí venčiť psa, to predsa nemôžem zmeškať. A tak som sa pozrel na svoje hovadské digitálky a s hrôzou som zistil, že už bude dvanásť. Rýchlo som to otočil, nasadol na MHD a odfrčal do Petržalky. Jej dom som našiel ľahko. Začal som sa prechádzať okolo neho. Srdce sa mi rozbúchalo zakaždým, keď nejaké dievča vyšlo z toho baráku. Zakaždým však šlo o planý poplach.

Začal som robiť čoraz väčšie kruhy, lebo som sa obával, že moja častá prítomnosť tu vzbudí nejakú nežiadúcu pozornosť. Čo keď si ma všimne nejaké dievča o ktoré vôbec nemám záujem? Ale keby som sa stretol s ňou... Čo jej poviem? Začnem tak nezáväzne. Pozdravím. A nebude to blbé? V duchu som si predstavil, ako ma zdravý niekto úplne neznámy. Nie, neznámy sa nikdy nezdravia.

Kráčal som ďalej. Tie väčšie kruhy okolo baráku prerástli bez môjho vedomia v priamku.

Pokračoval som v snívaní o našom prvom stretnutí a šiel si ďalej kam ma nohy vliekli. Najlepšie by bolo, keby som ju dostal z nejakého maléru. Napríklad by ju tam niekto za kríčkami znásilňoval a ja by som tam vpadol s ňa nejaký hrdina a predviedol by som svoje hmaty karate, ktoré síce ešte neviem, ale nebolo by odveci sa niečo také naučiť. Takže znásilnenie zatiaľ padá.

Ale to karate by nebolo na škodu. Pre istotu. A čo keby som zachránil jej psíka? Iste ho má rada. Tým by som sa už zaručene dostal do jej priazne. Čo by mohlo ohroziť jej chlpatého miláčika? Nuž dajme tomu nejaký ten dober...

No, to asi tiež nie. Nie, ja musím ísť na to nejak inak. Ale ako? V podobnom duchu som vypracovával ďalšie a ďalšie akčné scenáre keď tu zrazu boli moje myšlienkové pochody náhle prerušené. To sa mi iba zdalo,

alebo na mňa fakt ktosi hulákal? Obzriem sa a uvidím nejakého chlapa v uniforme. Čo tu robí colník? A prečo na mňa ziape nemecky? Fakt mi chvíľu trvalo, kým som pochopil, že som sa ocitol na rakúskej colnici. Len mi nešlo do hlavy, prečo ma nezastavili už na slovenskej. Asi na to slováci serú.

Len bol problém celú situáciu vysvetliť týmto pánom. Ja som nerozumel nemecky, oni nerozumeli slovensky, ale napokon sme sa dohodorili cez jedného rusa, ktorého tu zabásli za pašovanie kokainu. Moja slabá znalosť ruštiny zrejme nebola až taká slabá.

A tak som sa vybral naspäť. Len problém bol v tom, že slovenskú colnicu medzitým navštívila dajaká inšpekcia a tak sa colníci začali činiť.

"Váš pas, prosím.", zastavil ma jeden colník. Bol zjavne nervózny, lebo pri ňom stál taký dôležitý a tváriaci pán. Z colníka razil alkohol.

A ja som bol ešte tak zmagorený z toho všetkého, že som začal bľabotať: "Izviníte miňá...", na čo sa ten colník ako tak vzchopil a spýtal sa inšpektora: "Žeby to bol ten ruský pašerák s tým kokaínom?"

"To ťažko.", riekol inšpektor, ktorému už čosi začalo dochádzať. "Toho rusa predsa čakáme z druhej strany."

"Možno to stihol otočiť.", nedal sa colník a tým definitívne potvrdil, že ten smrad, ktorý tu bolo cítiť sála z neho.

Inšpektor mi len kývol a začal sa zapodievať svojou obeťou. Keď som sa vrátil k jej baráku, prekvapilo ma, koľko je hodín. Dnes už ju asi neuzriem. Ale nestalo sa tak. Z baráku náhle vyšiel africký baobab. Jej kamoška. Ako to vlastne včera bolo? Viem určite, že býva tu? Čo keď tu býva len tá jej kamoška? Mal by som ju sledovať, možno ide práve za ňou. Našťastie si ma zatiaľ nevšimla. Ale nesmiem nechať nič na náhodu.

S maximálnou opatnosťou som sa pustil za ňou. Moje tušenie ma nesklamalo. Zamierila k jednému baráku, zmizla v jednom vchode. Pridal som do kroku. Počkal som si, kým sa nezavrú výťahové dvere, až potom som sa ukázal.

Výťah prejde jedno poschodie zhruba za štyri sekundy. Pohľadom prilepeným na digitálkach som odratúval poschodia. Výťah zastavil. Na sedmičke. Moje šťastné číslo.

Chvíľu mi trvalo kým som našiel schodište. Schody som bral po dvoch. Akonáhle som sa vyrútil z priestoru ceduľkou označujúceho únikový východ, nabúral som do afrického baobabu zhovárajúceho sa zrovna s mojou kráskou medzi dverami jej bytu. Všetko sa spomalilo. Naše pohľady sa stretli.

Zaplavila ma vlna šťastia. Áno, je to ona. Anjel, ktorý zostúpil z neba aby ma urobil naveky šťastným. Anjel sa na mňa zadíval, zrejme ma spoznala.

"Ježíš, to si zasa ty?"

Áno, spoznala ma.

"Nero!", zrevala. Zrejme je to meno jej psíčka.

"Na gule!"

A kurva. Z jej bytu sa vyrútil zúrivy bastard. Ešte predtým som si hovoril, že by som sa s ním mal zoznámiť osobne, ale nateraz to asi odložím. Aspoň teda dúfam.

Päťkrát som obehol výťah a vrhol sa k schodišťu. A hybaj ho za Dunaj. Do bezpečia.

Keď som začal zasa pokľudnejšie dýchať, povedal som si, že to nevzdám. Nemôže ma predsa ešte odmietnuť. Nepozná ešte moje kvality. Nie, ešte sa rozhodne nevzdám.

"Ideš skoro.", ironicky preniesla moja matka. Nemal som na ňu zrovna náladu. Zabuchol som sa do izby a začal robiť kliky.

Deň tretí

Keď som sa zobudil, začudoval som sa, koľko je už hodín. Až potom som zistil, že moje digitálky idú asi o dve hodiny popredu. Nechápem ako sa im to podarilo. Ale napraviť som ich nenapravil, lebo zrovna sa zobudila mama, ktorá dnes zaspala do roboty, z čoho nevedno prečo vinila mňa.

Hneď po raňajkách som sa vybral do nejakého fitnessu. Cítil som sa trochu neisto. V podobnej inštitúcii som ešte v živote nebol. Pešo som sa dotrepal až do centra, kým som na čosi vhodné narazil. Ale podľa mojich digitálok mali zrovna obedňajšiu prestávku, takže som sa polhodinu len tak zabíjal čas a rozmýšľal, ako na toho môjho anjela zapôsobiť. Asi by to chcelo psa. Čo to môže stáť? Tých päťdesiat korún mám, mama by mi možno prispela stovku. Bude to stačiť? Uvidíme.

Vrátil som sa k fitnessu. Nadýchol som sa vstúpil dnu. Prvé čo som si všimol, bola ceduľka: pred vstupom sa prezujte. Čože?

Nahliadol som do posilovne. Boli tam taký dvaja svalovci, mali na sebe nejaké tenisky. No čo, povedal som si, veď aj ja mám na sebe nejaké tenisky. Vstúpil som dnu. Hneď si ma jeden všimol.

"Héj, chlape. To takto nemôžeš, najprv sa musíš prezliecť.", premeral si ma pohľadom a keď zistil, že tu zrejme nič na prezlečenie nemám, sa spýtal: "Alebo by si rád niečo iné?"

"No... no, ja by som tu chcel cvičiť.", vyjachtal som.

"Fajn, tak to si choď za tamtou slečnou v okienku a vybav si permanentku."

Obzrel som sa. Naozaj tam bolo nejaké okienko, ktoré som si nejako nevšimol.

"Tak dák.", urovnal som to a presunul sa k zmienenému okienku.

Prvé, čo som si na tej osobe všimol boli prsia, ktoré sa jej pomaly nezместili do podprsienky. Usmial som sa na ňu.

"Tak čo by si rád?", spýtala sa ma.

"No, chcel by som si vybaviť permanentku."

"Žiaden problém. Bude to desaťhodinová, dvadsaťhodinová alebo na päťdesiat hodín?"

Bol som už trochu mimo. Zvolil som zlatú strednú cestu.

"Takže to bude osem stovák."

Vyrazilo mi dych.

"Čože? Za to sa aj platí?"

"Samozrejme zlatko."

"No... tak... dovidenia."

To sú mi veci. Tak samozrejme, že sa za to platí, že mi to nedošlo. Ale až toľko? No nech sa nehnevajú. Zlatý komunisti. Bože, už som jak dzedo. Ale, čo teraz?

Zrazu som si spomenul na svoju starú školu. Nebolo by ťažké sa dostať do telocvične. Posilovňa to síce nie je, ale aspoň čosi. Hneď som premenil slová v činy a po chvíli sa ocitol pri starej škole. Ale mýlil som sa, keď som si myslel, že tam budem sám. Na rebrinách tam už cvičilo pár ďalších borcov. Medzi nimi som spoznal aj nášho suseda Marchovca, ktorý si zrovna dával nejaké kolečká. Bol teraz nezamestnaný. A už dvadsať rokov dúfa, že ho zoberú na olympiádu v atletike. Zatiaľ mu to nevyšlo. Začal na mňa mávať. Zrejme ma spoznal.

"Á, Jurko, prišiel si si zacvičiť?", privítal ma a popritom zabudol, že ho čakala ostrá ľavotočivá zákruta. Ozval sa tupý úder, ako to napasoval v plnej rýchlosti do steny. Keď prišiel opäť k sebe, pobral sa ku mne.

"No, tak trochu.", odpovedal som mu.

"Tak trochu čo?", spýtala sa ma. Ten náraz do steny zrejme spravil svoje.

"Zacvičiť si.", povedal som mu.

"Aha... A to jako, v riflách?"

"No, vlastne som čakal, že tu nikoho nenájdem a tak..."

"Ale to tu není problém. Každý tu na teba absolútne sere. Jako pozri, na toho chlapíka, čo robí brušáky. Len v trenírkách a teniskách, normálka."

Tak, možno, ale on mal normálne trenky, kým ja len slipy s kvapkajúcim vodovodným kohútikom. Nabudúce si vezmem tepláky a vložím sa do toho.

Náhle preťal telocvičňu mocný hlas.

"Čo to tu doriti je? Myslite si, že je to nejaká verejná telocvičňa? Vypadnite odtiaľto, lebo na vás zavolám policajtov."

To bol tuším školník. Žeby už prestal chlastať?"

"Hej, teba poznám!"

Bol to on. A na mňa bol zvlášť vysadený od tej doby, čo sme mu s Ferkom Zdrchlíkom namaľovali vlasy na červeno, keď bol raz na mol. A keby nebolo toho uľňukanca Volodi, ani by nám na to neprišli. Usúdil som, že je treba čo najrýchlejšie zmiznúť.

Z telocvične som sa dostal v pohode. Akurát ma vonku zarazil štekot ozývajúci sa pred školníkovho príbytku. Žeby si školník opatril psa?

Zrejme áno, zrovna si ho tam lačne obzeral akýsi bezdomovec. Chudiatko, bol taký spustnutý. Myslím, ten pes. Rozhodol som sa, že ho zachránim. Keď som sa k nemu priblížil, bezdomovec sa stiahol, zrejme s vedomím, že z gulášu dneska nebude nič. Mláďa vlčiaka ma privítalo vrtením chvosta a radostným poštekávaním. Malo ma rado. Stačilo odviazať motúz, šteňa ma nasledovalo samo.

Dorazili sme domov. Rozmýšľal som, ako to vysvetlím mame, ale mamička má predsa dobré srdce. Aspoň som si to myslel.

Vlčiak sa hneď po otvorení vrhol dnu a mamička sa ani nestačila na nič spýtať, lebo už som len začul známy hlas nášho dzedka z Píščan: "Ááá, chodzte do rici aj s tou beštou."

Potom sa ozvala moja nevlastná sesternica Monika: "Jééé, aký je zlatý. To som nevedela, že majú psa." a do toho: "Kurva, to je moje stehno."

Takže dorazil aj ujo Laco.

Matka sa na mňa pozrela a riekla: "Vybuchol im barák, ostanú tu zopár dní. Ten pes je čí?"

"No... ehm... vieš... keď on ma má rád."

"Má rád, nemá rád, tak odkiaľ si ho zobral?"

V predsieni sa zjavil ujo Laco.

"Kurva, ten pes mi zožral obed."

Zrazu som sa stal stredobodom pozornosti.

"Odkiaľ si vzal toho psa?"

"Ale mami, veď on už nikoho iného nemá... A prečo ste jedli až tak neskoro?"

"Jak neskoro? Sú tri hodiny, ale čo s tým psom?"

Na mojich digitáľkách bolo už päť preč. A kruci, asi som si ich zabudol nastaviť späť.

"Ehmmm... Čo s psom?"

"S tým vlčiakom, čo zožral ujovi Lacovi celé kura."

"My máme kura?"

"Tak tvoje potulky mestom skončili mladý páňko, buď mi povieš, kde si k nemu prišiel, alebo dostaneš taký výprask, aký si ešte nezažil. A nemysli si, že keď si ukončil základnú školu, tak sa ťa fyzické tresty netýkajú."

To nevypadalo dobre. Mamu nasralo len pár vecí, ale to muselo potom stáť za to.

"Prepáčte.", ozvalo sa za mnou. Bol to sused Marchovec.

"Ja teda presne neviem, o čo sa jedná, ale ak ho kárate za tú telocvičňu, tak podľa mňa nie je na tom nič zlé, keď si šiel chlapec zacvičiť. A ten incident s policajtmi sa iste skoro vyrieši. Jéé, a čo tu robí školník Astor?"

Astor práve vbehol do predsieni, lebo bol zvedavý, kto zaujímavý sem ešte prišiel.

Mama bola nejaká bledá.

"Školník Astor? Policajti? Čo sa to preboha stalo?"

Do predsieni dohmel dzedo. Len čo uzrel Marchovca, spustil: "To vám teda trvalo. Odvlečte si tú chlpatú potvoru niekam do ríci a nabudúce si ju dobre priväzťte. Tu sa človek nemôže ani porádne najesť."

Situácia sa trochu zamotala. Ja som teda jedine nechápal, ako s tým súvisia policajti. Hádam len ich ten školník nezavolať. A čo keď videl, že si odvádzam jeho psa. Až teraz som začínal tušiť poriadny prúser. Dzedo bol totálne ignorovaný a Marchovec začal vysvetľovať: "No, v tej telocvični sa jeden chlapík trochu naštvál a rozbil tomu školníkovi hubu. Potom tam prišli policajti, maníka zabásli a školník leží v nemocnici. Posledné slová, ktoré som od neho počul boli, že kto sa postará o Astora, ale ako teraz vidím, o Astora bude postarané."

Všetci boli neschopný slova. Až keď Marchovec odišiel, začal som pomaly rozprávať príhody dnešného dňa. Čosi som pre istotu zamlčal, ale aj tak sa na mňa dívali ako na blázna. Ja, a fitness?

Napokon z toho domáce väzenie nebolo, ani výprask, len teda som dostal za úlohu vymyslieť, čo s Astorom.

Večer som sa ešte Moniky spýtal, prečo vlastne vyleteli do vzduchu. Ona odpovedala len, že dzedo našiel na povale učebnicu chémie.

Deň štvrtý

Sníval sa mi veľmi príjemný sen. O nej. Vnímal som jej príjemnú vôňu, dotýkal sa jej hebkého tela. Práve sme sa chystali pobožkať, objal som ju, keď tu zrazu, veď to poznáte. Prebudíte sa práve v tom najlepšom a namiesto vysnívaného dievčaťa objímate vo svojej posteli Astora. Astora?

"Kurva kde ten pes je?", ozvalo sa z kuchyne.

Ihneď som vyskočil z postele a utekal sa pozrieť na miesto činu. Našiel som tam len uja Laca, ako tam stál zrovna v strede miestnosti s jednou nohou zdvihnutou, ako si ju so záujmom prezeral. Pochopil som, že zrejme stúpil do toho, čo bolo pod ním. To nevypadalo dobre.

"A si si istý, že to urobil Astor? Možno to dzedo nejak nevydržal..."

Laco na mňa len pozrel.

"Toto tu bol Astor. Keby to urobil dzedo, tak by si od toho smradu už dávno skapal."

Na to odskackal do kúpelky. Ja som sa vrhol na odstraňovanie dôkazového materiálu. Bože, to bol smrad. So zadržaným dychom som s tým dohrmel k záchodu. Zamknuté. Sakra, čo s tým? Čo s tým? Z nedostatku kyslíku som začínal v tvári rudnúť. Kto môže byť na hajzli práve teraz? Len žiadnu paniku, hovoril som si. Iste sa nejaké riešenie nájde. Čo takto balkón? Je ešte ráno, nikto nechodí.

Rozbehol som sa k balkónovým dverám. To už som bol nútený sa nadýchnuť. Ale hneď som toho nechal, lebo som to tu nechcel okrášliť ešte aj obsahom môjho žalúdka. Chvíľu som zápasil s otváraním dvier. A už to len spustiť nadol. Astorova nočná produkcia spadla zrovna pred pani Mrchovú. A boha. Sekol som sebou na zem. Za zábradlím ma nemá šancu zbadať. A odplazil som sa do kuchyne. O pani Mrchovú som si starosti nerobil. Nemá šancu zistiť, odkiaľ to letelo. Namiesto toho som sa pustil do umývania dlážky. Balkónové dvere som nechal otvorené kvôli vetraniu.

"To čo ťa preboha napadlo?", prerušil ma zrazu uprostred drhnutia podlahovej krytiny matkin hlas.

Vstupujúci ujo Laco včas zachytil môj prosebný pohľad a takticky sa vzdialil.

"Ja... No... Chcel som ťa potešiť.", povedal som len.

Ozvalo sa spláchnutie a v kuchyni sa zjavil dzedo: "No do rici, to mi nikdo nemohol povedať, že som zachrápal na hajzli?", poobzeral dokola a dodal: "A to je už ráno?", čím na seba previedol všetku pozornosť a ja som bol za vodou.

Ešte doobeda som oznámil, že idem s Astorom na prechádzku do Petržalky, na čo mama zareagovala: "Preboha, a prečo až tak ďaleko?" a Monika: "Pôjdem s tebou."

No to mi ešte chýbalo. Ale vynašiel som sa.

"A električenkú máš?"

Nemala. Začal som jej rozprávať, že cez víkend sa nedá zohnať lístok na MHD a že je teraz kopec revízorov a tak. Všetci na mňa hľadeli ako na blbého, ale mne to bolo jedno. Už aby som bol v Petržalke.

Monika pochopila, že o jej spoločnosť nestojím, možno ju to trošku našťvalo, ale čo už. Keď som opúšťal barák, začul som pani Mrchovú, ako sa baví s Marchovcom: "...a rovno predou mnou sa to rozprsklo, zabalené v nejakých novinách, ja neviem, či to nebol ten Nový čas, alebo čo..."

Zvyšok som už nepočul, lebo som sa rozbehol za Astorom, ktorému sa zatiaľ podarilo spôsobiť dopravný kolaps na jednej frekventovanej križovatke.

Keď som potom zdrhal aj s Astorom z miesta činu predbehol nás jedine taký cigán s nárazníkom v ruke. Potom ma počkal a spýtal sa ma, či nechcem vymeniť toho dobermana za ten nárazník. Povedal som mu len, že to je vlčiak a nechal ho ísť svojou cestou.

Konečne Petržalka. Konečne štvrť mojej milej. Ale keď som ju zbadal, zasa bola s tým africkým baobabom. Prečo? Prečo ju nemôžem niekedy uzrieť samu?

Moje plány boli opäť zhatené. Opäť som sa musel uspokojiť len so sledovaním? Asi to tak malo byť. Ale bol tu Astor. A ten len čo zočil Nera, vrhol sa k nemu so zrejším hravým úmyslom. Avšak Nero to tak celkom nepochopil. Len čo sa otočil, uzrel, ako sa naň rúti o čosi väčší jedinec a tak zaujal obranný postoj. Ja som sa vyrútil za Astorom, chcel som ho chytiť, ale keď som po ňom zrovna zozadu skočil, Astor efektne preskočil útočiaceho Nera, ktorý sa mi náhle ocitol v náručí namiesto Astora.

Ihneď som toho bastarda odhodil. Akonáhle sa ocitol na všetkých štyroch vyrzil po mne. Ja som len vykrikol a dal sa na útek. V blízkosti bol nejaký strom. Nerobilo mi problém sa dostať na jeden jeho konár.

Až potom som začul kaskády dievčenského smiechu. Nero ešte stále obsmrdal pod mojím stromom, brechal a vrčal na mňa jak šibnutý. Pre dievčatá to iste musela byť veľká sranda, ale mne nebolo všetko jedno. Astor sa tam zoznamoval s tou mojou kráskou. Takže teraz by som mohol byť na rade ja. Ale zrovna podo mnou niečo ruplo a...

Spomínam si až na jej ľúbezny hlas a Astorov jazyk.

"Myslíš, že je po ňom?"

"Nie, videla som ako žmurkol. Možno má len zlomenú chrčticu.", odvetila jej priateľka.

Snažil som sa pohnúť. Dalo sa. Obe dievčatá stáli nado mnou a hľadeli na mňa. Moja kráska mi pomáhala na nohy. Zmohol som sa len na: "Ahoj."

Bol som trošku mimo.

"Ten pes je tvój?"

"No...", vykótkal som.

"Tak fajn, si okej?"

"No."

Prikývla a zavolala na Nera. A týmto to má skončiť? To hádam nie.

"Počkaj!", zvolal som na ňu. "Uvidíme sa ešte?"

Možno ju to trošku zaskočilo. Pozrela sa na svoju priateľku. Chvíľu sa dohadovali. Potom sa obzrela na mňa a riekla: "Chodíš tancovať?"

"No... Jasné."

"Tak piateho na Slávii."

Africký baobab sa začal škeriť. Nejako som to nepochopil.

"Okej. Budem tam.", povedal som.

Keď som odchádzal, obe dievčatá sa začali smiať. Zrejme na mojej terajšej neschopnosti. Ale ja ich ešte naučím. Musia sa nejako dozvedieť, že nie som taký blbec, za akého ma majú. No dobre, teraz to ešte nevyšlo, ale na tej slávii, o tie dva dni sa uvidí, čo som zač.

Opäť som sa oddal snívaniu o nej. Pomohla mi na nohy. Dotkla sa ma. Hovorila so mnou. Už nie som v jej očiach iba úchyl. Má ma rada. To je isté. Inak by ma nepozvala na Sláviu.

Domov som sa vrátil v rovnako povznesenej nálade ako prvého dňa, čo som ju zočil. Len dnes som nemal toľko súkromia. Ujo Laco sa ma hneď spýtal od čoho som sa tak sfetoval a kde sa to dá zohnať. Aj Monika mala nejaké poznámky, že aké to bolo a tak. Žeby už niečo tušili?

Deň piaty

Ráno s tým začal Laco.

"Takže ty si zamilovaný. Kurva to som od teba nečakal."

"No, a čo je na tom zlé.", ohradil som sa.

"Ale nič, ale... vieš ako na to?"

"Jako na čo?"

Laco mi neodpovedal, lebo do kuchyne práve vošla mama. Vrátila sa práve z nákupu.

"To je hrozné.", povedala. "Práve som sa zhovárala s pani Mrchovou. Do nášho baráku sa asi nast'ahovali nejaký debili, ktorý vyhadzujú hovná z okna. Chudera, dostala skoro mrchanemoc, keď to pred ňu spadlo."

Radšej som sa k tomu nevyjadroval. Astor bol túto noc slušný, ale bude treba zahájiť výuku.

Hneď po raňajkách si ma vzal Laco stranou.

"Tak čo, ako to ide? Neboj sa, mne sa môžeš zveriť."

"Máme sa stretnúť na Slávii."

"A to je všetko?"

"Ehm... No."

"Takže zatiaľ nič moc, čo?"

"No, ale myslím, že ma má rada."

Laco len zavrtel hlavou.

"Tak na to sa môžeš vysrať. Proste musíš ísť hneď za ňou a spýtať sa jej na rovinu, či ťa chce. Buď ťa hneď odpíše, alebo si to rozdáte a ty hneď budeš vedieť na čom si."

"No, mne ale nejde len o sex..."

"Pozri, ale keď budeš tak dlho čakať, tak buď z toho aj tak nič nebude, alebo ti ju zbalí nejaký frajer s červeným ferari."

Neviem prečo som si zrazu spomenul na Ferka Zdrchlika. A kruci.

Laco pokračoval: "Tak čo, a máš aspoň nejaké tie skúsenosti?"

"No... Zatiaľ nie... Ale..."

"Tak to není problém. Poznal som jednu ženskú, tá si vraj teraz v Blave otvorila nejaký bordel. Je fakt dobrá. Je sice cigánskeho pôvodu, ale zasvätila do tajov lásky celý náš ročník. Hovorí si Simona."

"No do rici", ozval sa zrazu dzedo, "Tak aj ty poznáš Simonu? Tú cigánku?"

Laco pozrel na dzeda.

"Dzedko, ale to už nie je tvoj ročník..."

"Akože není? Simona bývala v Piščanoch. Bola ale o pet rokov mladšia jak já. Pamatám si, keď som si mal brat Marišu, že ma tatko zaviedol k tej cigánke Simone, že sa od nej niečo naučím. Potom sa odstavovala do Trnavy, lebo v Piščanoch ju už každý poznal."

"A kurva. Žeby to bola fakt ona?"

Ani Laco ani dzedo nevideli, ako som zbledol. A hneď po raňajkách ma tam Laco zobral. No, mne v každom prípade nebolo všetko jedno. Prísť o panictvo so starou cigánkou, ktorá je len o päť rokov mladšia ako náš dzedo, sa mi nezdalo príliš romantické. Aj keď sa už iste vyzná. Moje obavy si všimol aj ujo Laco.

"Neboj sa. A kto povedal, že to bude práve Simona. Tá je na teba moc stará. Ona ti určite prihraje to najčerstvejšie mäsko, aké tam má. Šak hovorím, je to stará známa."

Stará známa naozaj Laca spoznala.

"Názdar Lacko, jak by som mohla na teba zabudnúť. Tak čo, už sa ti to podarilo postaviť?"

Laco upadol do rozpakov, hneď to však zahovoril a vysvetlil jej svoju nešťastnú situáciu.

"Ále Lacko. Ver mi, rada, strašne rada by som tvojmu synovcovi pomohla, ale prišlo mi sem zrovna nejaké hokejové družstvo z Keni, každý to chce hneď s dvoma a mne už došiel materiál."

"Čo tu kurva robí hokejové mužstvo cez leto?"

To už som sa musel spýtať aj ja: "Keňa má nejaké hokejové mužstvo? Myslel som si, že Afrika moc ľadovému hokeju nefandí."

"Doboha", zahromžila Simona. "Tak koho tu potom doriti mám?"

Na chvíľu sa zamyslela, Laco to už chcel využiť, ale potom dodala: "Ále to je vlastne jedno. Hlavná vec, že dobre cáľujú. Vieš, šetrím teraz na novú plastiku, prachy sa zídu."

Laco sa už neunúval ďalej ju počúvať, otočili sme to a vracali sa domov. Medzitým som sa ho spýtal, čo myslela tým, že sa mu akože podarilo postaviť, na čo sa Laco na mňa oboril: "No čo, niekedy to kurva nejde, no."

Potom som už radšej mlčal. Laco si odo mňa ešte vynútil sľub, aby som o tom nikomu ani necekol a nastúpili sme do električky. A tam... Revízor. A kruci. Ihneď som upozornil uja Laca.

"A kurva.", reagoval on.

Správne som usúdil, že začína rozmýšľať nad riešením. Kropaje studeného potu mi prezradili, že na nič zatiaľ neprišiel. Zato revízor sa blížil.

Napadol ma spásonosný nápad. Práve keď kontroloval takého ujka pri nás a bol obrátený chrbtom, som si požičal električenkú od takého dievčaťa, ktoré už kontroloval. A dúfal pritom že si nebude moc všímať tú fotografiu.

"Vy sa voláte Ružena Petrovská?", spýtal sa ma.

"A kruci.", reagoval som rýchlo. "Ja... Asi som zobral sestrinu preukážku. Ja... neviem, ako sa mi to mohlo stať."

Zdá sa, že mi tak celkom neveril. Asi sa mu zdalo, že tú tvár na fotke už kdesi videl.

"Pane,", oslovil Laco revízora. "videl som ho, ako to potiahol tomuto dievčaťu."

Laco, toto mi predsa nemôžeš urobiť. Laco pokračoval v nejakej narýchlo zbúchanej hre.

"Som policajt, ja si to s ním vybavím."

Díky kámo.

Revízor sa však naňho nejako divne zahľadel.

"Môžem vidieť váš policajtský preukaz?"

Laco zrejme robil čo mohol, aby to nevypadalo, že ho otázka zaskočila. Siahol do jednej kapsy, potom do druhej. Postupne začal byť nervóznejší. Hral to dobre.

"Kurva, asi som si ho zabudol v kancli."

Revízor sa začal usmievať. Nepáčilo sa mi to. V tom sa začalo niečo odohrávať v zadnej časti električky. Ďalší revízor tam kontroloval

cestujúcich. Náš revízor zrazu zbledol. Električka sa zrovna pohla z ďalšej zastávky, nebolo úniku.

"Tu je to okej.", zamával svojím falošným preukazom na toho druhého, prosebne sa na nás zahľadel a pobral sa dopredu. Super. Vrátil som preukážku dievčine, ktorá, keď už bolo po všetkom mi vynadala do debilov.

Doma bol hrozný binec, lebo Astor zožral dzedove obľúbené papuče, ktoré vraj nosil od sedemdesáteho sédmeho. Dzedo len nadával: "Šecko je už v rici. Už aj na tých jeho krampflekoch si pochuci šelijaká potvora, no ja to serem."

Po obede som sa chcel vybrať ešte s Astorom do Petržalky, ale spustila sa taká prietrž mračien, že sme to hneď otočili. Z Astora tak tieklo, že sa mu podarilo vytopiť už spomínanú pani Mrchovú, ktorá býva pod nami a keď sa prišla sťažovať, tak na zúrivé búchanie jej odpovedal len hlas uja Laca: "Kto sa to sem kurva ešte sere?", a keď jej otvoril, poslal ju do riti.

Ujo Laco totiž dostal za úlohu poumývať dlážku po Astorovi a zrovna nemal najlepšiu náladu.

Deň šiesty

Tak už to vedia všetci. Som zamilovaný. A zajtra sa máme stretnúť na Slávii. Bude to moje prvé ozajstné rande. Musí to samozrejme klapnúť. Ako prvá si ma vzala do parády mama. Šiel som s ňou k holičovi, nechal som sa ostrihať na Edwarda Furlonga, ten teraz u báb frčí. Potom sme behali po nejakých obchodoch. Mama stále len vravela čosi o tom, že musím aj nejako vyzerat', a že baby si vedia vyberat' a nemôžem predsa vyzerat' ako dajaký šupák a tak ďalej a tak ďalej. A ja som jej na to len, že ide iba o obyčajnú diskotéku. Na to predsa nepotrebujem čierne nohavice, bielu košeľu a nejakého motýlika. Tým ma teda už dosť naštvava.

A keď sme sa vrátili, jediný kto bol zo mňa ešte nadšený bol dzedo, ktorý ma chcel naučiť tancovať nejaký valčík, mazurku a vraj baletom si ju určite získam, lebo na to sa chycila tá jeho Mariša. Laco ledva dusil záchvaty smiechu. Monika o to prišla, lebo práve venčila Astora. Ale ten tanec mi pripomenul, že mi práve ona musí dať nejaké tie lekcie moderného diskotékového tanca.

A tak keď sme v detskej osameli, pustila božského Káju a dali sme sa do toho. Pohybovať sa vraj viem, ono to nebolo až také zložité. Keď som sa snažil robiť machra a predviedol som jej môjho nacvičeného Michaela Jacksona, povedala mi, že robiť zo seba debila síce zaberá na nejaké tie

šlapky, ale ak toto mal byť Jackson, tak dzedo by to zvládol ďaleko lepšie. Povedal som si, že Jacksona si na Slávii radšej odpustím.

Dzedo ma tiež dneska otravoval svojimi historkami o tom, jak sa zoznámil s Marišou.

"Práve tam vyhlásili dámsku volenku. Aby som sa vyhol jednej krave, kerá tam na rohu predávala mléko, už som sa dekoval k východu. Ale zrazu tu bola Mariša. To ci bola tá najkrajšia ženská v šenku. Neskór mi povedala, že za mnou prišla, lebo prehrala volajakú stávkú alebo čo, ale to nebolo dôležité. Nejak som ju ožral, potom čakala to dzecko, o kerom nevedzel ani moj tatko, ked ma vlékol k Simone a boli sme svoji."

V tú noc som veľmi ťažko zaspával.

Deň siedmy

Nastal deň s veľkým D. Laco to chcel ešte skúsiť s tou Simonou, ale volajako som ho od toho odhovoril. Dzedo ma tiež furt otravoval a zdalo sa, že je nervóznejší ako ja. Normálne mi povedal, že pôjde na tú sláviu so mnou a bude mi robiť duševnú oporu. Mama mi tiež robila starosti. Odolávala všetkým mojim námietkam proti bielej košeli, čiernym nohaviciam, ale hlavne motýliku.

Monika mala z toho srandu, ale nepomáhala mi. Dokonca ešte mamu podporovala v jej nezmysloch a dobre sa pri tom bavila. No to jej určite nezabudnem. Jediný, kto ma snáď trochu úprimne ľutoval bol Laco.

Ako sa blížil večer, začínal som byť i ja nervózny. Bolo to zrejme vidieť, lebo už na obede som jedol polievku vidličkou a čo som si uvedomil až po štvrt' hodine. Potom som šiel venčiť Astora bez Astora, až keď som sa vonku zrazil s pani Mrchovou, som pobadal, že vlečiem za sebou len vodítko, čo vypadalo predsa len trošku nenormálne.

Ešte som sa dôkladne okúpala, mama mi nachystala slipy s dinosaurom a nastriekala ma všetkými možnými deodorantami, aké našla v kúpelke. Moje tam neboli žiadne, použila teda svoje. Nevie, či je v tom nejaký rozdiel, ale asi áno, lebo cestou na mňa v električke civeli taký chlapci. Pravda, možno to robil aj ten motýlik, ktorý som si rýchlo rozviazal a pichol do vačku. Chlapci na mňa však civeli stále.

Na Slávii moc ľudí nebolo. Hudba síce hrala, a to dosť nahlas, ale nikto netancoval, všetci iba posedávali a len tak kecali. Anjela s baobabom som nikde nevidel. Začali ma kváriť nejaké pochybnosti. Som vôbec na Slávii? Asi áno. Šiel som si to pre istotu overiť. Miesto stretnutia súhlasilo. Tak kde sú?

Pomaly odbila siedma hodina a ich nikde. A čo keď sa im niečo stalo? Nemal by som im ísť naproti? Tá myšlienka vo mne zaraz začala vriieť a nedala mi pokoj. A tak som sa vybral.

Opäť všetky myšlienky patrili len jej. Očakával som ju každou chvíľou. Po čase som sa tak zahĺbil do vlastných úvah, že som úplne prestal vnímať okolie. Sem tam som postrehol nejaké to škrýpanie pneumatík. Potom zas nejaký macher skákal z mosta SNP do Dunaja. Ale trafil sa na loď, ktorá tadiaľ zrovna prechádzala. A v Petržalke mi nejaký maník ponúkal nejaký koks či ako to nazval. Asi som ho mal zobrať, lebo na spätočnej ceste to zas nejaký iný maník odo mňa pýtal.

Späť som však už nešiel v tak povznesenej nálade. Totiž, keď som bol už pred jej barákom, ma tak napadlo, že možno sme sa minuli, možno mi otvorila jej rodičia a to by bolo predsa len blbé. Ostávalo len dúfať, že sme sa minuli a že ich stretnem na Slávii.

Na Slávii neboli. Ale bol tam niekto iný. Tanečná zábava sa už zrejme rozbehla a v strede takého veľkého kolečka sa vykrúcal náš dzedko z Píščan. Čo to tu preboha stvára? Ako sa sem vôbec dostal? Čo ho to zasa napadlo? Žeby ma sledoval? To je predsa blbosť. Žeby to ten starý pako s tou duševnou oporou myslel vážne a dotrepaľ sa sem za mnou? A nejakou ho to tu chytilo. Jeho popularita rástla, chalani a baby okolo skandovali: "De-do, do toho."

Dzedo asi nepochopil, že si z neho robia len srandu a rozpoľhyboval svoje telo do šialených kreácií. Dávali zrovna pesničku od Kopytovcov, Náš poručík Žigira, ten na Duklu spomína, keď tu seklo dzeda v krížoch.

Prítomní breakdanceri sa dostali do varu okamžite považujúc dzedove nové pohyby za vrchol ich tanečného štýlu. Aspoň teda dovtedy, kým sa dzedko nesklátil k zemi.

Ako ho potom stávali na nohy, poznamenal: "Aj ja som bol na Dukle." a rozrozprával sa o svojich zážitkoch z druhej svetovej, čím si získal priazeň nejakých podozrivých vyholených mladíkov. Najme ich strhol svojim rozpráváním o útoku na Staliningrad.

Okolo deviatej hodiny sa konečne dostavil aj môj anjel s baobabom. Bože, prečo zasa s ňou? Ale hlavná vec, že ma spoznali. O dzeda som sa potom nezaujímali, tí skíni s ním asi šli na nejakú akciu.

My sme sa ako prví presunuli k baru. A prečo nie? Musím predsa ukázať, že som voľajaký drsňák. Poručil som si nejakú whisky, lebo tú pijú vždycky tvrdý chlapi v tých amerických westernoch. Bohužial s popisom ďalších udalostí mi neskôr musel pomáhať ešte jeden očitý svedok, lebo si na to spomínam akosi hmlisto. Ja len viem, že africký baobab zrazu pribral na pôvabe a začal sa na mňa liepať. Alebo... ja naňho? No, fakt sa mi

nechodilo nejak isto, ale môj anjel je predsa môj anjela a určite by som ho len tak ľahko nevymenil. Potom sa tam niekto liepal na moju krásku.

A to nemal robiť. Bol on síce chlap ako hora, ale ja som mal v sebe whisky a tak som si nejak myslel, že sa mi nič nemôže stať. Asi som sa mýlil.

Dni potom

Ja len viem, že som sa prebral v nemocnici. A s takým blbým pocitom, že som to celé posral a všetko je to v rici. Ale nestalo sa tak. Moja kráska ma prišla navštíviť ako prvá, zaďakovala mi, že som sa snažil ju ochrániť i keď to bol len jej brat, ktorý bol ešte viac ožratý ako ja a vôbec nemal nečestné úmysly. Potom konečne spomenula čosi o tom, že či to spolu neskúsime, keď to sa to tak zaujímavo vyvinulo.

Školníka som tiež stretol v nemocnici. Trochu ho potom našťvalo, že Astor nemal záujem sa k nemu vrátiť, tak nám ho napokon predal.

Laco s dzedom a Monikou sa od nás odsťahovali až po mesiaci. Totiž Lacova manželka, ktorú som tu tuším ani raz nespomenul, a ktorá mala medzitým vybaviť nejaké to bývanie, najprv zohnala niečo pri Slovnafte, ale všetci sa zhodli v tom, že by to mohlo byť nebezpečné a tak sa muselo nájsť čosi iné.

A tak by to aj mohlo skončiť.

-----KONIEC-----